

Chồng Hờ Vợ Tạm

Contents

Chồng Hờ Vợ Tạm	1
1. Chương 1: Có Thể Bán Mình Thêm Lần Nữa	2
2. Chương 2: Em Cũng Có Đạo Đức Nghề Nghiệp	3
3. Chương 3: Quen Biết Ông Chủ Trắc	5
4. Chương 4: Sợ Anh Không Cần Em	8
5. Chương 5: Em Sẽ Không Yêu Anh Chứ	10
6. Chương 6: Làm Bẩn Xe Anh Rồi	13
7. Chương 7: Mẹ Tôi Đi Rồi	15
8. Chương 8: Mày Cũng Là Tiện Nhân	18
9. Chương 9: Giữ Lại Cho Anh Ấy	21
10. Chương 10: Tôi Nhìn Trúng Cô Gái Này Rồi	24
11. Chương 11: Rượu Đã Bỏ Thuốc	26
12. Chương 12: Em Không Thích Hợp Làm Nghề Này	28
13. Chương 13: Để Anh Làm Người Giúp Em Luyện Tập	31
14. Chương 14: Khương Kha, Mày Điên Rồi	33
15. Chương 15: Phụ Nữ Phải Học Cách Hiểu Chuyện	36
16. Chương 16: Đồ Chơi Không Giống Nhau	38
17. Chương 17: Bước Ngoặt (thượng)	41
18. Chương 18: Bước Ngoặt (trung)	43
19. Chương 19: Bước Ngoặt (hạ)	46
20. Chương 20: Tôi Hát Bá Vương Em Hát Biệt Cơ	48
21. Chương 21: Mày Muốn Đối Đầu Với Đồn Công An Sao	50
22. Chương 22: Có Người Đang Chờ Em	52
23. Chương 23: Giúp Em Giải Độc Đi	55
24. Chương 24: Ăn Vụng Có Mùi Vị Như Thế Nào	58
25. Chương 25: Đều Là Tự Tìm	60
26. Chương 26: Xin Số Điện Thoại	63

Chồng Hờ Vợ Tạm

Giới thiệu

Thể loại: Ngôn tình Tình yêu luôn có những lý lẽ riêng của nó, chia tay nhau chưa chắc đã hết yêu nhau, nhưng vì lý do

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chong-ho-vo-tam>

1. Chương 1: Có Thể Bán Mình Thêm Lần Nữa

Tôi còn nhớ rõ khách hàng đầu tiên của tôi, nói đúng ra, đó là người khách đầu tiên khi tôi lên đài. Dù sao trước khi tôi chào hàng thật thì tôi đã từng tiếp chay lâu rồi, chỉ nói chuyện cùng, không ngủ cùng.

Một lão già năm mươi tuổi, hói đầu, cả một vòng trên đầu không có tóc, ở giữa lơ thơ vài cọng.

Hắn không nhận ra tôi qua lớp trang điểm đậm, nhưng tôi lại nhận ra hắn.

Đó là giáo sư hóa học nổi danh ở trường học của chúng tôi.

Đêm hôm đó, bọn họ nguyên cả một đám người đến, người mời khách chính là ông chủ xưởng chế tạo thuốc của địa phương, khách mời chính là giáo sư hóa học.

Tôi đi vào trong gian phòng ánh sáng mờ ảo, người đầu tiên tôi nhìn thấy chính là vị giáo sư đang ngồi ở giữa ghế sofa.

Hắn có chút mất tự nhiên, nhìn rất buồn cười.

“Đây là tiếp viên mới tới của chúng tôi, vẫn còn là gái tơ đó!” Bà chủ đẩy tôi ra.

Ông chủ béo mập của công ty chế tạo thuốc kéo tôi qua, đưa tay lên bóp ngực tôi hai lần, hai tờ tiền màu hồng cũng nhét vào trong: “Tiếp khách của bọn anh cho tốt, phục vụ tốt sẽ có trọng thưởng!”

“Được! Cảm ơn ông chủ.” Tôi còn chưa nói xong, người đã được đẩy xuống ngồi bên cạnh giáo sư.

Tôi đặt tay lên trên đùi hắn, sau đó cầm cốc lên mời rượu hắn ta.

Hắn rất ít khi tới những chỗ như này, tôi mời rượu hắn hắn lập tức uống, cũng không sờ soạng gì tôi. Lúc ấy tôi đã nghĩ, buổi tối hôm nay cho dù không kiếm được tiền thì cũng đã nhận được gần bảy trăm nghìn tiền bo trước rồi.

Tôi đem tiền trên ngực lấy xuống, cuộn thành cuộn nhỏ, nhét lại vào ngực. Khi tôi làm động tác này, tôi nhìn thấy ánh mắt hắn ta nhìn chằm chằm vào hai bầu ngực của tôi.

“Thích không?” Tôi thuận thể dựa sát vào người hắn ta, đem ngực đẩy tới trước mặt hắn.

Quên không nói, tôi và đám tiếp viên kia đều mặc áo trễ ngực, phía dưới là quần đùi ngắn hoặc váy ngắn các loại.

Hắn gật đầu, nuốt vài ngụm nước miếng.

“Nếu thích thì lát nữa đưa em đi được không?”

Hắn lại gật đầu, chuyện này cứ quyết định như vậy.

Sau khi hát hò, ông chủ béo cho tôi thêm tiền, cùng với một chiếc thẻ phòng của khách sạn. Tôi đem tiền chia cho bà chủ xong liền dẫn khách rời đi.

Trên xe, tay của giáo sư đã không nhịn được, sờ soạng đùi tôi.

Tài xế lái xe hỏi chúng tôi có muốn đi ăn khuya một chút không, giáo sư lập tức nói không cần.

Sau khi vào trong khách sạn, giáo sư đẩy tôi lên tường, vừa sờ vừa hôn.

Sau đó mạnh mẽ cởi quần áo của tôi, ôm tôi, vừa cắn vừa hút.

Hàm răng thưa của hắn cắn tôi đau nhức, tôi ngẩng đầu, nhìn lên trần nhà.

Đây là lần đầu tiên của tôi, vậy mà lại làm cùng với một tên già như vậy, tôi cảm thấy có chút buồn cười, mà khi tôi nhìn thấy ví tiền phồng lên của tôi, tôi lại cảm thấy không buồn cười nữa.

Tôi đẩy lão ta đi tắm, chờ lão ta tắm xong, tôi cũng đi vào.

Khi tôi trùm khăn tắm đi ra đã ngồi thấy hắn ngồi ở một bên giường, không có khăn tắm, hai mắt nhìn chăm chăm vào phía phòng tắm, tôi mỉm cười, cầm khăn tắm ném lên mặt đất, ánh mắt hắn sáng lên, há miệng thở dốc, nhanh chóng đầu hàng trong tay tôi.

Tôi đi qua, hắn vội vàng ép tôi đến bên giường, bắt đầu sờ mó hôn hít. Đêm hôm đó, hắn chắc là bị bất lực, chỉ ôm tôi sờ soạng một buổi tối.

Tôi rất vui vẻ, bởi vì tôi lại có thể bán mình thêm lần nữa.

2. Chương 2: Em Cũng Có Đạo Đức Nghề Nghiệp

“Anh yên tâm, em là người có đạo đức nghề nghiệp, vật không nên cầm thì em sẽ không cầm đâu, đồ trong túi của anh, một xu cũng không thiếu.” Tôi nói.

Vẻ xấu hổ trên mặt hắn càng rõ ràng hơn, trong lòng tôi có chút mừng thầm, có chút thương hại, lại có chút khinh thường hắn.

Tuổi đã cao như vậy rồi, thịt trên người đều nhão hết cả ra, hơn nữa còn yếu sinh lý, vậy mà vẫn dám đi chơi gái.

“Lần đầu tiên chơi gái sao? Đúng rồi, điện thoại của anh đêm qua đổ chuông liên tục đó.” Tôi hất cằm, chỉ vào cái tủ ở đầu giường, cười nhạo: “Lần sau nhớ làm kĩ công tác hậu cần một chút nha!”

Hắn dùng một tay cầm điện thoại di động lên, bấm mở khóa, vừa nhìn một cái liền lộ ra vẻ mặt khấn trương.

“Hôm qua cô không nhận điện thoại của tôi đấy chứ?”

“Đương nhiên là không rồi!”

Tôi đi giày vào, mở túi xách ra, nhìn thấy mấy tờ tiền màu đỏ bên trong, tâm trạng vô cùng thỏa mãn.

“Năm nay cô bao nhiêu tuổi? Nhìn cô thì có lẽ vẫn là sinh viên thôi, đừng làm nghề này nữa.” Hắn không vội vã gọi điện thoại lại, mà lại muốn khuyên tôi cải tà quy chính.

“Em đúng là sinh viên.” Tôi đột nhiên trả lời, nhìn thẳng hắn nói: “Nếu không đi bán thân, sao có tiền nộp học phí? Hơn nữa, nếu em không bán thân thì đêm hôm qua ai làm cho ông chủ vui vẻ đây? Mấy ông chủ bây giờ rất ưa thích sinh viên đại học đó.”

Tôi kéo cửa ra, phất tay với hắn: “Ông chủ, tạm biệt!”

Gần ba mươi lăm triệu, đối với tôi lúc đó chính là khoản tiền tôi kiếm được nhiều nhất.

Kiếm được tiền quá dễ dàng, tôi cũng không nghĩ đến việc tiết kiệm hay giữ tiền, tôi trực tiếp đi đến cửa hàng tiêu xài phung phí.

Trước tiên thay một chiếc điện thoại di động mới, mua vài loại mỹ phẩm cao cấp bình thường không dám mua, mua thêm vài bộ quần áo, có thể thôi mà đã tiêu hết sạch tiền.

Buổi tối, tôi lại xuất hiện ở trong phòng của bà chủ, chị em trong phòng đều có chút giật mình.

Lần đầu tiên của bọn họ đều bị giày vò quá kinh khủng nên phải nghỉ ngơi vài ngày mới có thể đi làm được, bọn họ không hiểu tại sao mới có một ngày mà tôi đã đi làm.

“Tiểu Như, em không thiếu tiền đến mức đó chứ?”

“Nghe nói hôm qua người gọi em ra ngoài là lão già kia, có phải lão ta yếu sinh lý không?”

“Nói mò, em chưa từng gặp phải mấy lão già sao? Mấy lão già chính là mặt hàng biến thái nhất đó! Lần trước chị gặp phải một lão, suýt nữa thì lão ta giết chết chị rồi.”

Cả đám chị em đều nhao nhao hỏi.

Tôi không định nói cho bất cứ ai biết rằng tôi vẫn còn trinh, tôi chỉ nói đã tiêu hết tiền nên muốn kiếm thêm mà thôi.

Bà chủ thường được chúng tôi gọi là chị Mai, một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi, nghe nói trước kia cũng làm nghề này, có chút thú vị.

Tiểu Như cũng không phải tên thật của tôi, ở trong nghề này, không ai dùng tên thật cả.

Chị Mai đang hút thuốc, thở ra một làn khói trắng, xuyên qua lớp khói mờ ảo, nói với tôi: “Tiểu Như, em nghỉ ngơi hai ngày đi, mấy ngày nay đi tiếp rượu là được.”

Chị ngừng lại một lúc, sau đó nói: “Tiền đúng là tốt thật, nhưng hiện giờ em còn trẻ, phải học cách tiết kiệm tiền, nghề này của chúng ta chính là bán thanh xuân. Nếu không tiết kiệm thì qua vài năm nữa phải sống thế nào đây?”

Tôi vội vàng gạt đầu, định bụng muốn tìm một người để nhìn một chút để trao lần đầu tiên.

3. Chương 3: Quen Biết Ông Chủ Trác

Gặp mặt ông chủ Trác là chuyện của ba ngày sau đó.

Tôi nhớ rất rõ thời gian này, bởi vì khi ngồi tiếp khách thì thường chỉ được bo gần bảy trăm nghìn, nộp lại hơn ba trăm nghìn, bản thân tôi cũng chỉ còn lại hơn ba trăm nghìn.

Một người vừa kiếm lời được ba mươi triệu, sao có thể thỏa mãn với thu nhập mỗi ngày hơn ba trăm nghìn đây?

Khi đó tôi rất sốt ruột, cho nên khi tôi nhìn thấy ông chủ Trác đẹp trai cao to, tướng mạo chính trực, hơn nữa nhìn có vẻ rất có tiền, còn ra tay hào phóng thì tôi không chờ nổi nữa.

Ông chủ Trác là người mời khách, khách được mời cũng là người làm ăn.

Ở trong nghề này lâu, bạn sẽ phát hiện ra rằng người mời khách thường sẽ không gọi gái để ngủ qua đêm, bình thường đều chỉ gọi cho khách mời, sau đó thanh toán tiền mà thôi. Vì vậy, sau khi các chị em khác đi vào trong, đều ngồi bên cạnh khách mời.

Tôi chầm đứng về anh tuấn của ông chủ Trác, cho nên tôi chủ động ngồi cạnh ông chủ Trác, rót rượu cho anh, đồng thời cũng mời anh uống rượu.

“Em tên gì?” Ông chủ Trác hỏi, tay anh khoác lên trên phần tựa lưng của ghế sofa sau lưng tôi.

Tư thế này, người ngoài nhìn vào sẽ thấy giống như anh đang ôm tôi, nhưng chỉ có tôi biết, sự thật không phải vậy.

“Em tên là Tiểu Như.” Tôi vừa nói, vừa cầm ly rượu lên, chạm ly với anh, nháy mắt đầy ma mị với anh.

Anh cười to.

Hiển nhiên, chút thủ đoạn ấy của tôi trong mắt anh căn bản không đáng nhắc đến.

Anh nắm tay tôi: “Đúng là mềm mại như nước.”

“Ông chủ à, có vài chỗ của em cũng rất mềm mại đó...” Tôi mạnh dạn nhào vào lồng ngực anh, cố ý dùng ngực tôi cọ cọ vào ngực anh.

Ấm chỉ vô cùng rõ ràng!

Ông chủ Trác cũng cười, nhưng anh lại không có động tĩnh gì, cũng không biểu hiện gì rõ ràng.

Anh vốn để một tay khoác trên ghế, chớp mắt một cái đã khoác vào vai tôi, ôm chặt thân thể tôi xoa bóp nhẹ nhẹ, một tay khác giống như muốn phủ lên chỗ nào đó mềm mại của tôi, dùng lực mạnh nắn bóp.

Khí tức đàn ông mạnh mẽ ập vào mặt tôi, không giống với lúc hầu hạ lão già kia, người đàn ông này khiến tim tôi đập nhanh hơn tăng tốc.

Dù sao cũng là ngủ cùng đàn ông, tất nhiên tôi cũng muốn tìm một người đàn ông anh tuấn mạnh mẽ, có mùi vị đàn ông rồi.

Vì vậy, tôi càng tỏ ra ân cần, thỉnh thoảng còn làm vài hành động xấu xa.

“Lão Trác, bé con này rất thích anh đó!” Một người bên cạnh nói.

Có vài người chị em cũng nghi ngờ nhìn tôi, đại khái là không ngờ tôi lại chủ động như thế, không chút ngại ngùng nào.

Ông chủ Trác cười tươi, không thêm để ý, nói với người bên cạnh: “Bé con này nhìn trúng tôi rồi.”

“Tiểu Như, có phải em nhìn trúng ông chủ Trác rồi không?” Có một đồng nghiệp lớn tiếng hỏi, đồng thời tiến đến, dường như cũng muốn được đưa đi cùng.

“Đúng vậy!” Tôi nói: “Ông chủ Trác chính là loại hình em thích nhất, em thích anh ấy!”

Nghe vậy, ông chủ Trác càng cười sáng khoái hơn.

Tay anh ôm lấy tôi, sau đó nắm lấy cánh tay gần anh nhất của tôi, tùy tiện chơi đùa một chút.

Thỉnh thoảng, tôi muốn tiến thêm một bước, sờ lên đùi anh, lại bị tay anh chặn lại.

Tôi biết, anh đang cản trở hành vi của tôi.

Tôi rất sốt ruột, lúc này sắp tới một giờ sáng rồi, chờ lát nữa mọi người đi nghỉ, tôi muốn anh dẫn theo tôi cùng đi, tôi nhìn thẳng vào mắt anh, ánh mắt tôi mang theo một chút cầu xin, một chút nghi hoặc, cùng một chút tổn thương.

“Không muốn tôi giở trò xấu thì đừng lộn xộn.” Anh cúi người nói khẽ bên tai tôi: “Đợi lát nữa, tôi mang em đi.”

Cảm giác sốt ruột trong lòng tôi nháy mắt được bình ổn lại, còn có chút cảm giác ngọt ngào nữa.

Anh nói không muốn anh giở trò xấu thì đừng lộn xộn, chứng tỏ những hành động kia của tôi đã khiến anh có cảm giác!

Tôi lén lút nhìn về phía quần anh. Phía đũng quần kia không có gì khác thường nha!

Hành động lén lút này của tôi cũng không qua được mắt anh, anh cười lắc đầu, hỏi tôi: “Làm nghề này bao lâu rồi?”

Tôi nói: “Một tháng!”

Thời gian đương nhiên là giả!

Tôi vào nghề lâu rồi, nhưng trước đây chỉ tiếp rượu, không bán thân. Ngủ với khách sao? Ba ngày trước là lần đầu tiên, hôm nay là lần thứ hai!

4. Chương 4: Sợ Anh Không Cần Em

Sau khi rời khỏi hộp đêm, ông chủ Trác mời khách ăn đêm, uống thêm chút rượu, sau đó mới nhét vào tay mỗi người chị em của tôi một tấm thẻ.

Đừng hiểu lầm, không phải thẻ ngân hàng, mà chính là thẻ phòng đó!

Tiền công tiếp khách của chúng tôi thì lúc rời đi ông chủ Trác đã đưa cho bà chủ, sau khi bà chủ trừ đi phần trăm thì cũng đưa lại cho chúng tôi.

Mắt của tôi rất tinh, vừa nhìn dấu hiệu trên thẻ phòng thì lập tức biết được đó là thẻ của một khách sạn lớn lắm sao.

Ông chủ Trác đúng là người có tiền, ra tay vô cùng hào phóng, so với người lần trước mời lão già kia thì hào phóng hơn nhiều, chỗ tôi ngủ lần trước cũng chỉ là khách sạn bốn sao mà thôi.

Ông chủ Trác không tự mình đưa khách đến khách sạn, chỉ gọi một người tài xế luôn đi theo chúng tôi đưa khách mời qua đó.

“Ông chủ, chúng ta thì sao?” Anh không dẫn tôi lên xe.

Chẳng lẽ vị đại gia này không định ngủ cùng tôi?

Tôi có chút lo lắng.

Đây là một dạng tâm lý rất kì quái, tôi đã nhận tiền qua đêm, nếu anh không ngủ với tôi, tôi tất nhiên là được hời, nhưng lúc này tôi lại vô cùng hi vọng anh muốn tôi.

Ở chỗ tôi làm, đa phần đều là khách khứa trông chả ra sao cả, không bụng phệ thì cũng hói đầu, người anh tuấn mà lại lấm tiền như ông chủ Trác đây rất hiếm có, nếu tôi được ngủ với anh thì tôi đã cảm thấy tôi kiếm lời rồi.

Anh cười, nghiêng đầu nhìn tôi, ánh mắt hẹp dài dưới ánh đèn đường nhìn giống như một bầu trời đầy sao

vậy.

“Sao vậy? Sợ anh không cần em sao?” Anh lên tiếng, khóe môi hơi nhếch lên.

Môi mỏng gợi cảm khiến người ta thần hồn điên đảo.

Tôi không biết đêm hôm đó rốt cuộc là do tôi say, hay là do nguyên nhân gì khác mà tôi cảm thấy nhìn anh kiểu gì cũng rất đẹp, tôi lớn đến từng này rồi, chưa từng nhìn thấy người đàn ông nào đẹp như thế.

Đương nhiên, chỉ là cái đẹp trong phạm vi thẩm mỹ của tôi mà thôi.

Tôi thích đàn ông thành thực một chút, từng trải, có kinh nghiệm, mỗi nếp nhăn trên mặt đều có thể viết nên một câu chuyện.

“Nếu không cần em thì anh đã lỗ nặng rồi.” Tôi nhón chân lên, hai tay quàng qua cổ anh, cố ý thả nhẹ phả vào môi anh: “Em đã nhận tiền của anh, cho dù anh không cần em, em cũng không trả lại cho anh đâu!”

“Chút tiền ấy, tôi vẫn bỏ ra được.” Anh vẫn cười như cũ, một tay ôm vào lưng tôi.

Tôi cười, híp mắt lại, dựa vào lực của anh mà tiến sát đến gần.

Sau đó há miệng, ngậm lấy yếm hầu của anh.

Đầu lưỡi chậm rãi chuyển động.

Tôi rên nhẹ, giống như thiếu nữ động tình, rất nhanh đã nghe được âm thanh kiềm chế truyền đến từ phía anh.

Tôi vui vẻ cười ha hả, vừa nãy đứng quá gần, tôi cảm nhận được cơ thể của anh có thay đổi, đột nhiên có cảm giác rất thành tựu.

“Thật sự thua em rồi!” Anh cười nói, lập tức kéo tay tôi: “Tôi dẫn em đến một chỗ!”

Ngoắc tay gọi xe taxi, đọc ra địa chỉ chỗ họp đêm tôi làm việc.

Tôi vô cùng kinh ngạc, không biết anh muốn làm gì, anh nói: “Tôi đi lấy xe, xe tôi đậu ở đó.”

“Anh uống rượu rồi, sao lái xe được?” Tôi có chút lo lắng, không hiểu vì sao anh không trực tiếp đi đến

khách sạn chứ, tôi thật sự rất muốn...

“Được hay không thì em chờ một lát nữa sẽ biết!” Hấn nói bóng gió, cầm tay tôi đặt vào chỗ đó của anh.

Phình ra một đồng!

Cách một lớp quần, trái tim tôi đập thành thịch.

Lúc này, tôi nhìn thấy tài xế lái xe liếc nhìn tôi trong gương chiếu.

Mặt tôi dày, không thềm chột dạ!

Cho dù tôi đỏ mặt thì đó cũng là đỏ mặt vì ông chủ Trác.

Đến bãi đỗ xe, tôi mới nhìn rõ xe của anh là Land Rover.

Rất tốt, xe này rất xứng với anh, rất có mùi vị đàn ông.

“Lên xe!” Anh nói.

Tôi ngồi lên ghế phụ, tò mò nhìn xung quanh.

“Đã từng làm chuyện đó trên xe chưa?” Anh hờ hững hỏi.

5. Chương 5: Em Sẽ Không Yêu Anh Chưa

Tôi sững sờ, quay đầu nhìn anh.

Trên xe, không phải là quá mức kích động sao?

Anh biết tôi nhìn anh, anh lại không giải đáp nghi hoặc của tôi, chỉ là khước môi hơi nhếch lên, thành thạo châm lửa, nhấn ga, bẻ lái.

Rất nhanh, chiếc Land Rover rời khỏi bãi đỗ xe.

Đèn đường chiếu lên mặt anh, lộ ra từng tầng ánh sáng.

“Nhìn tôi làm gì?” Anh hỏi.

Một cặp mắt đào hoa liếc nhìn tôi, sau đó lại nhanh chóng nhìn về phía trước.

Lúc đó, lái xe khi uống rượu chưa phạt nghiêm, giá cũng không quá đắt, vì vậy ý thức an toàn của mọi người kém xa bây giờ.

“Anh rất đẹp trai!” Tôi nhìn anh, cười ngây ngốc.

Lúc này anh mỉm cười, khóe môi nhếch lên một đường cong nhàn nhạt, vô cùng mê người.

“Cô gái nhỏ, em sẽ không yêu tôi chứ?” Anh hỏi.

“Yêu thì sao?” Tôi nửa đùa nửa thật.

Anh nghiêng đầu nhìn tôi, hai mắt nhìn thẳng vào nhau, ý cười của anh nhạt dần từng chút một, tôi không hiểu tôi nói câu này có gì sai, tôi thường nghe thấy đám chị em nói với các ông chủ như vậy mà.

Anh im lặng chậm rãi hạ cửa kính, gió từ bên ngoài thổi tới, tuy không mát bằng gió của điều hòa, nhưng lại thổi tan đi bầu không khí mập mờ xấu hổ trong xe.

Qua một lúc lâu sau.

“Tôi không thể cho em bất cứ thứ gì...” Khuỷu tay trái của anh đặt ở khung cửa sổ, ngón tay chống vào huyệt thái dương, tay phải cầm tay lái, đột ngột hỏi: “Năm nay em bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi mốt!” Tôi đồng dục nói.

“Bằng tuổi con trai tôi.” Anh nói, đổi đề tài khác: “Em ở đâu, tôi đưa em về nhà.”

“Anh...” Tôi hoàn toàn không có cách nào hiểu được, mới hai mươi phút trước, anh nói anh muốn để tôi biết anh có được hay không, vài phút trước, anh hỏi tôi đã từng làm chuyện đó trên xe chưa?

Hiện giờ, anh muốn đưa tôi về!

“Sao anh lại thay đổi nhanh như vậy chứ?” Tôi cảm thấy bị tổn thương, cảm giác bị người khác từ chối, mà

lại là... tôi chủ động, chỉ thiếu mỗi không cầu xin anh muốn tôi mà thôi!

“Không có hứng thú!” Anh nhìn tôi lần nữa, tôi cảm thấy ánh mắt anh có chút lạnh nhạt.

“Nói điêu!” Tôi trách móc, hất cằm về phía anh: “Rõ ràng phần dưới anh có phản ứng...”

“Đó là do nó không nghe lời.” Ngữ khí của anh rất lạnh nhạt: “Trước giờ tôi chơi bởi bên ngoài, không thích nói đến tình cảm.”

Anh dừng một chút, xoa xoa mi tâm, dường như thở dài: “Em làm nghề này lại càng không nên để tình cảm xen vào. Em phải biết rằng những người đàn ông đến chỗ đó tìm vui, đều không phải đàn ông tốt.”

“Vậy còn anh?” Tôi bướng bỉnh hỏi.

Anh cười, không nói chuyện.

“Ở chỗ nào? Nếu không nói tôi sẽ để em lại ven đường.” Một lúc lâu sau, anh nói.

Tôi vội vã đọc một địa chỉ, là nơi cách chỗ tôi thuê phòng một con đường.

Trên đường đi, tôi không nói thêm gì nữa, chỉ ngồi buồn bã.

Anh cũng tỉnh táo lại khá nhiều.

Rất nhanh đã đến địa chỉ tôi nói, anh dừng xe lại.

Tôi vốn nên nhảy xuống xe, nhưng lại không cam lòng, vì vậy tôi đã làm ra một chuyện: Tôi đè anh xuống, hôn anh, nhanh chóng lật người sang bên ghế lái, dang hai chân ngồi trên người anh.

Tôi hôn rất mạnh bạo, gần như là cắn xé.

Tìm được nút bấm trên cửa xe, trực tiếp đóng cửa sổ lại.

Hô hấp nóng rực, mùi rượu thơm nồng, anh phản kháng không nổi, rất nhanh đã hạ ghe xuống, còn thuận tay tắt đèn xe.

Cuối cùng tôi cũng biết, anh rất thành thạo.

Lúc lâm trận, anh đứng phải chướng ngại ở chỗ đó, trong mắt anh hiện lên một tia kinh ngạc, xen lẫn sự đấu tranh vùng vẫy.

“Đến lúc này rồi, anh còn là đàn ông không vậy?” Tôi hỏi.

Anh không do dự nữa, dùng sức đâm vào.

Tôi đau đến mức cả người run rẩy.

Đêm hôm đó, anh dùng thời gian một đêm để chứng minh anh có phải là đàn ông hay không, cũng chứng minh anh được hay không được.

6. Chương 6: Làm Bẩn Xe Anh Rồi

Ngoại trừ đau đớn đến run rẩy trong nháy mắt ấy, quá trình sau đó, tôi dường như vô cảm.

Tôi không biết vì sao mọi người lại hứng thú với chuyện này, nhưng tôi không dám hỏi.

Không những không dám hỏi, tôi còn phải làm bộ như rất thích.

Tôi đã xem bộ phim kia, chăm chỉ học nó, cũng nghe các chị em nói kinh nghiệm của họ, biết rằng đàn ông không thích phụ nữ giống như bị cắm, giống như cá chết.

Tôi học theo các nữ chính trong bộ phim kia, đầu tiên là kéo dài từ “Ừm” một tiếng, làm bộ dáng vẻ hưởng thụ, tiếp theo đó, chính là phối hợp theo tiết tấu của người kia mà rên.

Cũng không biết do biểu cảm trên mặt tôi chưa tới, hay do những nơi khác làm lộ tẩy, nói chung bị anh nhìn ra.

“Không biết rên thì đừng rên nữa, giả lắm.” Anh nói.

Tôi quả nhiên không rên nữa.

Tay của tôi ôm lấy lưng cùng hông của anh.

Vóc người của anh quả thật rất đẹp, da thịt của anh rất có tính đàn hồi, bắp thịt căng cứng, tuyệt nhiên khác xa ông già tôi tiếp lần trước.

Tôi sờ soạng anh mấy lần, anh càng thêm hứng thú.

Sau đó, tôi có hưởng thụ hay không chính tôi cũng không nhớ rõ nữa, chỉ nhớ khi trời tờ mờ sáng, có người gõ vào xe của chúng tôi...

Sau đó, anh đưa cho tôi hơn một trăm sáu mươi triệu, anh lấy một túi xách từ sau cốp xe đưa cho tôi, nói: “Đợi ngân hàng mở cửa, nhanh chóng gửi tiền vào, để ở nhà không an toàn.”

“Vâng, cảm ơn ông chủ.” Tôi ngọt ngào nói.

Tôi nhìn lại vết máu trên xe: “Xin lỗi, làm bẩn xe của anh rồi.”

Anh ta cười cười lắc đầu, cầm khê đưa về phía cửa ghế phụ, ý bảo tôi xuống xe.

“Lần sau anh còn tìm em nữa không?” Tôi hỏi.

Anh ngây ra một lúc, sờ lên môi mình, dáng vẻ vẫn chưa tận hứng, vừa gật đầu vừa nói: “Kỹ thuật quá kém, hôn mà giống như chó gặm xương vậy.”

“Em sẽ cố gắng học.” Tôi vội nói.

Rất nhiều năm sau này, khi tôi nhớ lại khi đó, tôi nghĩ bộ dáng khi đó của mình nhất định giống như một học trò vô cùng nghe lời vậy.

Anh cười gật đầu, tôi thỏa mãn rời đi.

Sau khi xuống xe, tôi phát hiện chân tôi bủn rủn, quả thực giống như trong tiểu thuyết viết.

May mà trời vẫn còn sớm, người đi đường cũng rất ít, tôi vịn tường, đi qua một con đường, lúc này mới đến phòng trọ tôi ở trên đường.

Hơn một trăm sáu mươi triệu kia, tôi đã mang đi gửi ngay ngày hôm đó.

May mà tôi nghe theo lời của anh cùng chị Mai, không để tiền trong phòng, sau đó chỗ tôi ở liên tiếp xảy ra các vụ án lớn.

Tất cả đều là đột nhập cướp của giết người, người chết đều là các chị em làm nghề như chúng tôi.

Chuyện này sau này sẽ viết, năm đó những người thích xem tin tức có lẽ đều có ấn tượng.

Sau ngày hôm đó, tôi nghỉ ngơi mấy ngày, đúng là trong tay dư dả, trong lòng ung dung.

Tôi quay về trường đi học.

Năm đó, tôi học năm ba đại học.

Rất nhiều người biết tôi ở bên ngoài, nhưng bọn họ đều không biết tôi làm gì, cũng không biết gia đình tôi thế nào. Tôi rất ít khi giao du với bọn họ, trong mắt tôi, tôi và bọn họ là người của hai thế giới.

Bọn họ hoặc là sinh ra trong gia đình khá giả, hoặc là tình hình gia đình không tốt, nhưng cũng xem như có người quan tâm bọn họ, cố gắng kiếm tiền cho bọn họ nộp học phí, còn cho bọn họ phí sinh hoạt.

Tôi không giống vậy, chẳng có ai quan tâm tôi cả.

Khi tôi còn nhỏ đã không có ai để ý đến tôi rồi, cũng có thể nói không có ai cần tôi nữa.

Khi tôi học tiểu học, cha mẹ tôi li hôn.

Ba tôi thích uống rượu, uống say sẽ đánh người, tỉnh rượu sẽ lại khóc lóc quỳ xin tha thứ.

Ông ấy đánh mẹ tôi, cũng đánh tôi, mẹ tôi vì bảo vệ tôi, bình thường mặt mũi đều bị đánh đến bầm dập.

Mẹ tôi thương yêu tôi.

Tôi tin là vì mẹ thương yêu tôi, nếu không, bà ấy sao có thể dùng thân thể của mình che chắn những trận đánh của cha tôi được.

Cũng chính vì tôi tin rằng bà ấy thương tôi, cho nên đến bây giờ tôi vẫn không hiểu, vào năm tôi học lớp sáu, khi bà ấy cùng cha tôi ly hôn, vì sao bà ấy không cần tôi nữa.

7. Chương 7: Mẹ Tôi Đi Rồi

Đó là mùa đông, khi đó đúng vào kỳ nghỉ đông.

Tôi không biết vì sao họ lại chọn ly hôn vào kỳ nghỉ đông, sau ngày hôm đó, tôi đã suy nghĩ vô số lần, nếu họ chọn ly hôn vào lúc bình thường tôi đi học, không để tôi biết, như vậy thật tốt biết bao.

Tôi còn nhớ buổi sáng hôm đó, cả nhà chúng tôi đang ăn cơm, mẹ tôi bỗng nhiên nói: “Niếp Niếp, con một mình ở nhà làm bài tập, mẹ cùng cha con phải ra ngoài làm ít chuyện.”

Tôi nói: “Vâng, buổi trưa có cần con nấu cơm không?”

Mẹ tôi nói: “Không cần, mẹ và cha sẽ trở về rất nhanh.” Nói xong, bà xoa đầu tôi.

Lúc đó tôi không nghĩ nhiều, cũng không để ý đến đôi mắt đã đỏ ửng của mẹ tôi.

Đến giờ ăn cơm trưa, tôi đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn nhà bên cạnh, cha và mẹ tôi vẫn chưa quay lại.

Khi đó nơi tôi ở là nhà ngang, một cửa một nhà, mỗi nhà có hai phòng, phòng lớn trong nhà là phòng ngủ cùng phòng khách, phòng nhỏ bên ngoài là phòng bếp cùng nhà ăn, nhà vệ sinh ở hai đầu mỗi tầng, là nhà vệ sinh công cộng.

Tôi đói liền đi đến phòng bếp, bắt đầu vo gạo nấu cơm.

Hôm qua còn thức ăn thừa để trên bàn, tôi định sau khi nấu cơm xong sẽ múc một bát thức ăn để vào trong đó, đợi một lúc thức ăn sẽ lại nóng.

Bữa cơm như vậy, có dầu có thịt có vị, tôi rất thích ăn.

“Niếp Niếp, sao cháu lại ở nhà?”

Thím Trương cạnh nhà vừa hay đi qua cửa nhà chúng tôi, trong lời nói mang theo sự giật mình đến nay tôi vẫn còn nhớ rõ.

Tôi đưa tay sờ đầu: “Cháu ở nhà làm bài tập!”

“Cháu còn làm bài tập gì thế? Cha mẹ cháu đã sắp ly hôn rồi! Cháu còn không mau đi khuyên?!” Thím Trương gấp gáp nói: “Đang ở sân ngoài kia kia kia!”

Tôi vừa nghe thấy, cả người đều sững sờ tại chỗ, mấy giây sau, tôi kéo cửa chạy ra ngoài.

Vào tuổi của tôi khi đó, sớm đã hiểu được ly hôn có nghĩa là gì.

Thời đó, rất ít người ly hôn, những đứa trẻ trong gia đình ly hôn, giáo viên sẽ đặc biệt quan tâm đến, bọn trẻ sẽ bắt nạt, mọi người đều bàn tán.

Thế nhưng, tôi không cảm thấy đó là chuyện xấu, bởi vì trước đây, tôi đã tưởng tượng vô số lần mẹ tôi cùng cha tôi ly hôn.

Thậm chí, đã từng có một lần, khi tôi và mẹ lại bị cha tôi đánh đến mình đầy thương tích, tôi nói với mẹ, mẹ, mẹ ly hôn với cha đi! Con không chịu nổi nữa rồi!

Khi đó, mẹ tôi chỉ khóc và lắc đầu.

Gia đình chúng tôi ở trên trần.

Cha tôi làm ở công ty lương thực, mẹ tôi không đi làm, ở nhà lo chuyện nhà, cũng chính là nói gia đình chúng tôi đều do cha tôi nuôi.

Khi đó, tôi không hiểu được, vì sao mẹ tôi không chịu ly hôn, rất nhiều năm sau, cuối cùng tôi cũng hiểu được, mẹ tôi không đi làm, mẹ tôi không biết kiếm tiền, mẹ tôi... không nuôi được chính mình.

Khi đó bà ấy không dám ly hôn.

Hôm đó, khi tôi nhanh chân chạy đến, trông tôi chắc hẳn vui như chú chim công vậy.

Cha mẹ tôi cuối cùng cũng ly hôn rồi, tôi muốn đi theo mẹ, rời khỏi căn nhà này, cuối cùng tôi không cần phải chịu đánh nữa.

Thế nhưng tôi nằm mơ cũng không ngờ, khi tôi chạy ra ngoài, thứ tôi nhìn thấy chính là: Mẹ tôi lên một chiếc ô tô.

Thời đó, có xe đạp, có TV, có máy giặt quần áo đã rất tốt rồi, còn ô tô, đó tuyệt đối là người giàu có.

“Mẹ!” Tôi lớn tiếng gọi.

Mẹ tôi đã ngồi vào trong ô tô, bà ấy ngồi ghé phụ lái, một chân vẫn còn ở bên ngoài.

Bà ấy quay đầu nhìn tôi, gương mặt toàn là nước mắt, lúc này, tôi nhìn thấy người đàn ông ngồi ghé lái bên cạnh bà ấy nói gì đó, tôi không biết ông ta nói cái gì, tôi nhìn thấy mẹ tôi một tay che miệng, nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống, sau đó, bà ấy thu lại chân kia vào trong xe, đóng chặt cửa xe lại.

“Mẹ!”

Trong lòng tôi vô cùng sợ hãi, có cảm giác bị vứt bỏ, tôi liều mạng đuổi theo.

“Mẹ, mẹ! Mẹ dẫn con đi với! Mẹ dẫn con theo với!”

Tôi lớn tiếng gọi, nhưng mẹ tôi không xuống xe, chiếc xe từ từ khởi động, tôi nhìn thấy mẹ tôi cách cửa sổ xe nhìn tôi.

Trên cửa xe bằng kính, rất nhanh vì hơi thở của bà mà nổi lên một tầng sương.

“Niếp Niếp, con phải nghe lời...”

Những lời này, rốt cuộc bà ấy có nói hay không, tôi đã không còn nhớ rõ nữa.

Có lẽ, bà ấy có nói, nhưng tôi không nghe thấy được.

Bà bịt lại miệng mình, vẫn cứ khóc như vậy, giữa tôi và bà ấy còn cách nhau một lớp cửa kính...

Tôi không nghe thấy gì cả, không nghe thấy lời bà ấy nói, cũng không nghe thấy tiếng khóc của bà.

Có lẽ, khi đó bà ấy căn bản không hề nói gì cả, những câu nói đó chỉ là thứ lặp đi lặp lại trong ký ức, tự tôi tưởng tượng ra mà thôi.

8. Chương 8: Mà Cũng Là Tiệp Nhân

Sau khi mẹ tôi bỏ đi, cha tôi giống như trở thành một người khác vậy, cả ngày trầm lặng ít nói.

Có lúc nghe thấy có người bàn tán chuyện trong nhà chúng tôi, tôi thấy ông ấy hung ác liếc nhìn.

Ánh mắt kia giống như kẻ giết người vậy.

Tuy rằng tôi ghét những người kia bàn tán, nhưng tôi càng sợ ánh mắt của cha tôi hơn, tôi cảm thấy một ngày nào đó ông ấy sẽ mất khống chế, xông đến chém chết những người đang bàn tán kia.

Cha tôi khi đó giống thứ gì đây?

Giống như con sói mất đi bạn đời vậy.

Bởi vì sự thay đổi của ông ấy, ông ấy vốn còn có một số bạn bè, dần dần không còn ai nói chuyện với ông ấy nữa, thậm chí có lúc, hàng xóm nhìn thấy ông ấy trở về sẽ theo bản năng mà đóng cửa lại.

Bất luận khi nào tôi nhìn ông ấy, đều là ánh mắt hận đời kia.

Ông ấy càng ngày càng không chỉnh đốn bản thân mình, để tóc dài rồi mới đi cắt, rất ít khi cạo râu, quần áo cũng chỉ mặc những bộ màu đậm.

Ông ấy ngày càng quái gở, nghe nói lãnh đạo công ty lương thực đã tìm ông ấy nói chuyện mấy lần đều vô dụng, vị trí làm việc trước kia của ông ấy bị đổi thành người khác, ông ấy được phân đến trông giữ kho lương thực.

Có người lo lắng ông ấy hạ độc trong kho lương thực, chạy đi phản ánh với lãnh đạo, vị trí của ông ấy rất nhanh lại bị thay đổi, trở thành người quét dọn.

Ông cũng không quan tâm.

Khoảng thời gian đó vẫn luôn là tôi nấu cơm, bữa sáng, bữa trưa, bữa tối.

Nấu xong sẽ gọi to một tiếng: “Cha, ăn cơm”, có lúc ông ấy sẽ đến bàn ăn, có lúc sẽ làm như không nghe thấy.

Ông ấy cũng không nói chuyện với tôi.

Cha tôi có lẽ không thương yêu tôi! Tôi nghĩ vậy.

Một tháng sau khi mẹ tôi rời đi, tôi và ông ấy cãi nhau một lần.

Hôm đó, ông ấy tan làm liền mua một chai rượu xái, ăn cơm xong liền bắt đầu uống rượu.

Tôi nói, cha, cha đừng uống nữa.

Ông ấy ngẩng đầu nhìn tôi, tiếp tục uống.

Tôi cũng không quan tâm ông ấy nữa, đồ thức ăn của mình ăn xong vào trong bồn nước liền bắt đầu làm bài tập.

Tôi học năm cuối tiểu học, sắp sửa lên cấp rồi. Khoảng thời gian đó thành tích sa sút rất nhiều, giáo viên nói chuyện với tôi mấy lần, cũng bảo tôi mời phụ huynh đến.

Mời phụ huynh gì chứ? Chuyện của gia đình tôi, cả trấn đều biết cả rồi.

Mẹ tôi ở bên người giàu có, ngồi ô tô rồi đi, mẹ tôi không cần cha tôi, cũng không cần tôi nữa.

Tôi là đứa trẻ bị người ta vứt bỏ.

Chuyện mời phụ huynh, tôi căn bản không nói cho cha tôi, có nói ông ấy cũng sẽ không đi. Giáo viên cũng nghe qua một số chuyện của cha tôi, đoán rằng nói chuyện với người như cha tôi cũng có chút khó khăn, sau đó cũng không giải quyết được gì.

Thành tích của tôi tụt dốc không phanh, sau đó cũng không thi đỗ lên trường cấp hai tốt, liền lên trường trên trấn tiếp tục học.

Khi đó thành tích tốt sẽ đến huyện học cấp hai.

(Nhìn tôi xem, nói chuyện tiếp lại kéo sang cả các chuyện khác, chúng ta tiếp tục nói về chuyện ngày hôm đó.)

Cha tôi uống say liền khóc.

Chắc hẳn ông ấy rất thống khổ, tôi nhìn thấy ông ấy hai tay ôm đầu, không ngừng đánh vào đầu mình, thỉnh thoảng còn giống như lên cơn điên kéo tóc mình.

“Cha, cha không cảm thấy cha như vậy là tự mình chuốc lấy hay sao?” Tôi bỏ bút xuống, quay đầu, nhìn người đàn ông này với vẻ như chán ghét.

Cha tôi ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt mù mờ.

Người say rượu, suy nghĩ chậm hơn rất nhiều so với lúc tỉnh táo.

“Nếu như trước đây cha tốt với mẹ hơn một chút, không đánh bà ấy, bà ấy sẽ bỏ đi sao? Mẹ con chính là bị cha ép phải rời đi!” Quả thật tôi không thể thông cảm cho ông ấy chút nào, nói xong câu này liền vùi đầu tiếp tục làm bài tập.

Qua một lúc lâu sau, ông ấy mới mở miệng, giọng nói khàn khàn: “Mẹ mày ngoại tình! Bà ta tham hư vinh, chạy theo người có tiền rồi! Vì muốn ở cùng với kẻ giàu có đó, không phải bà ta cũng không cần mày sao? Cho nên, bà ta đều không cần hai người chúng ta.”

Nói xong ông bắt đầu cười, cười ha hả.

Tôi nghe thấy ông ấy nói từng lời một: “Tiện nhân... Tao yêu bà ta như vậy... Toàn bộ tiền tao kiếm được đều cho bà ta... Mỗi lần tao đều xin lỗi... Bà ta lại dám cấm sừng tao... Tiện nhân.... Mà cũng là tiện nhân...”

Chính vào câu nói này, tôi nghe thấy tiếng ghế đầu ma sát trên mặt đất, lập tức cảm giác được một bóng đen đánh đến.

9. Chương 9: Giữ Lại Cho Anh Ấy

Là cha tôi.

Cha tôi từ bàn ăn nhào tới, một chân đá lên chiếc ghế tôi đang ngồi, tôi nghiêng ngã theo ghế, ngã về phía sau.

Cha tôi bước đến, nắm tay muốn đánh lên mặt tôi.

Vào khoảnh khắc đó, tôi cảm thấy thời gian giống như đảo ngược, người cha uống say sẽ đánh người khi trước quay lại rồi.

Chỉ tiếc, khi trước cha tôi đánh hai người, còn hiện giờ chỉ đánh một người.

Tay và chân như mưa rơi xuống, hai cánh tay tôi ôm lấy hai bên đầu, thân thể cuộn tròn lại giống như con tôm vậy.

Tay đánh chân đá.

Nơi chịu bạo lực đa phần là cánh tay, lưng và hai chân, nhưng cho dù là vậy, tôi vẫn cảm thấy được mũi mình đang chảy máu, trong miệng cũng tanh mùi máu.

“Tiện nhân, tiện nhân...” Tôi nghe thấy ông ấy vẫn đang mắng chửi, đá một cái, chửi một câu.

Tôi muốn đứng dậy hét lên, tôi muốn nói, cho dù tôi có là tiện nhân, cũng là do ông sinh ra.

Khi đó tôi không hiểu quá rõ về cái từ tiện nhân này.

Tôi còn muốn hét lên, hôm nay tốt nhất ông đánh chết tôi đi, nếu hôm nay tôi không chết, sau này cũng sẽ không nhận người cha này nữa!

Chỉ tiếc, khi đó tôi ngoại trừ cuộn tròn lại, yên lặng chịu đựng sự đánh đập, không hề có cách nào khác.

Tôi cảm thấy mình sắp chết rồi, đặc biệt là mỗi một chân đá bên hông đều đau đến hôn mê.

Tối hôm đó, ông ấy đánh tôi bao lâu, tôi không còn nhớ nữa, chỉ nhớ mấy người hàng xóm cạnh nhà tôi liên hợp lại, đá cửa cứu tôi ra khỏi đó.

“Khương Tuyên Lâm, ông nhìn cho rõ, đây là con gái ông! Ông muốn đánh chết nó sao?”

Có một người đàn ông gầm lên với cha tôi, nghe giọng nói hình như là chú Đặng.

Tôi được người ta ôm lấy, tôi nghe thấy bên cạnh có người khóc.

Có lẽ nhìn tôi quá thảm hại rồi, trên mặt đều là máu, trên tóc khắp nơi cũng dính máu, mu bàn tay cũng tím bầm.

Đêm đó, tôi ngủ ở nhà thím Trương bên cạnh.

Có lẽ là vì tôi thường xuyên bị đánh, nhiều người cứu tôi như vậy, nhưng lại không có ai muốn đưa tôi đến bệnh viện cả.

Rất nhiều năm sau, lần đầu tiên tôi kiểm tra sức khỏe toàn thân, bác sĩ trong phòng siêu âm hỏi tôi: Gan bên phải có phải từng bị thương hay không?

Tôi mờ mịt.

Cô ấy nói: Chắc là từng bị thương, cô không nhớ sao, trên đó có điểm vôi hóa rất lớn.

Lúc này tôi mới nhớ đến, nhất định là lần đó, chính là bên phải, đau mất nhiều ngày.

Sau đó tôi lại nghĩ, may mà lúc đó là mùa đông, mặc nhiều, nếu không nói không chừng lần đó tôi đã bị đánh chết rồi...

Một cô gái được sinh ra như vậy, sao có thể giống với những cô gái khác được?

Mỗi lần tôi nhìn thấy bọn họ cười vô cùng xán lạn, đều không nhận được sự đổ kỵ.

Tôi biết giáo viên nói tôi quái gở, tôi biết bạn học có người nói tôi là quái thai, có người nói tôi thanh cao...

Thanh cao.

Đây đúng là một từ tốt! Nếu tôi không phải là gái bao.

Sau lần đầu tiên cùng ông chủ Trác, tôi ở lại trường một tuần, một tuần sau, tôi mới đến hộp đêm.

Vẫn ở gian phòng nhỏ của chị Mai.

Đa số mọi người đều đang hút thuốc, trong phòng khói thuốc lượn lờ.

“Tiểu Như, lâu rồi em không tới? Chúng ta còn tưởng rằng em được người ta bao nuôi rồi!”

“Nào có? Sáng nay còn phải thi, em ở trường ôn tập!” Tôi nói.

“Thi thế nào rồi?”

“Ai biết được, em chép bạn bên cạnh, nếu cậu ấy đúng, em cũng sẽ đúng, nếu cậu ấy sai, vậy em cũng coi như xong rồi.”

“Không phải em ôn tập một tuần sao?”

“Văn học hán ngữ cổ đại, sáu quyển sách dày như vậy, một học kỳ học hai quyển, tổng cộng có ba mươi bài văn cổ phải thuộc.”

“Cây đồng đang buổi ban trưa, mồ hôi thánh thót như mưa ruộng cày sao?”

““Ly Tao”, “Xuân Giang Hoa Nguyệt Dạ” ... Trời ạ, cho em một điều...”

“Em hút thuốc gì chứ, một người hút thuốc lá giả, hút thuốc chính là lãng phí!”

“Mọi người không phải đều đang hút sao? Nếu em không hút, rất không ăn khớp!”

“Đúng rồi, mấy ngày trước ông chủ Trác tìm em đó.” Chị Mai chợt nói: “Còn nói hôm nay nếu em tới thì

giữ lại cho anh ấy.”

10. Chương 10: Tôi Nhìn Trúng Cô Gái Này Rồi

Giữ lại cho anh ấy...

Câu nói này giống như tôi là một món hàng vậy.

Nhưng nói như vậy, tôi nghe thấy liền như mở cờ trong bụng, mím môi cười.

Chị Mai lập tức đề phòng, cô ấy liếc nhìn tôi với vẻ sâu xa, dường như nghiêm mặt: “Tiểu Như, chị Mai phải nhắc em trước, loại người như chúng ta, tiền mới là quan trọng, đừng chơi mấy trò hồng đầu bại não ấy!”

Hồng đầu bại não là tiếng lóng ở đây, ý là đừng chơi mấy trò không thực tế ấy.

Thứ cô ấy nói chính là tình cảm.

Tôi vội vàng gạt đầu: “Vâng, em biết rồi!” Trong lòng lại có chút khó chịu.

Những người vừa thiếu tiền vừa thiếu tình yêu như tôi, cộng thêm mới hơn hai mươi tuổi, đối với thứ gọi là tình yêu đó luôn có chút khát vọng.

Buổi tối, tôi như ý gặp được ông chủ Trác.

Anh đến cùng với mấy người bạn, hôm đó anh mặc một chiếc áo màu xám có vài đường thêu nhỏ, đeo kính, nhìn rất trí thức.

Tôi nhìn thấy anh liền nở nụ cười, trực tiếp đi về phía anh, ngồi xuống bên cạnh.

Sau khi thân mật da thịt một lần, sự quen thuộc giữa người với người chớp mắt kéo lại rất gần, tôi không hề mất tự nhiên, rất tự nhiên vòng một tay ngang hông anh.

“Ây da, tôi nhìn trúng cô gái này rồi, sao lại chạy vào trong lòng cậu thế kia?!” Một người đàn ông khoa trương chỉ về phía tôi và ông chủ Trác.

Toàn thân tôi liền cứng đờ.

Người đàn ông đó cao khoảng một mét bảy mươi sáu, đầu trọc, sáu gáy đều là thịt mỡ, trên cổ đeo một dây chuyền vàng, bụng ưỡn ra, nhìn thế nào cũng không thể so được với ông chủ Trác.

Cái gọi là vừa ăn được thịt, sao có thể nuốt trôi một cái bánh lương khô đây?

Tôi thật sự rất sợ ông chủ Trác sẽ tùy ý để tôi đi.

Dù sao thì ở đây, chúng tôi chỉ là hàng hóa, hàng hóa không có quyền lựa chọn, càng không có tự tôn.

“Của tôi.” Ông chủ Trác cười.

Lực nắm eo tôi của anh không mạnh cũng không nhẹ, ngón tay nhéo eo tôi, để tôi yên tâm.

“Nhìn em sợ hãi như vậy! Sợ anh đây ăn em sao?” Giọng nói người đàn ông kia rất lớn, đi vòng đến bên cạnh tôi, đưa tay nhéo mặt tôi.

Hắn nhéo rất mạnh, tôi đau đến nghiến răng, nhưng vẫn phải cười.

Ông chủ Trác buông eo tôi ra, vỗ lên tay người đàn ông kia, ý bảo hắn ta buông tay.

Người đàn ông kia thuận thế ngồi bên cạnh tôi, nghiêng đầu nhìn ông chủ Trác: “Mối cũ?”

Ông chủ Trác nở nụ cười, đưa tay đặt lại trên eo tôi, cười trả lời: “Tiểu tình nhân.”

Người đàn ông kia không nói gì nữa, đưa mắt nhìn lên người mấy cô gái vẫn đang đứng ở cửa, đưa tay chỉ hai người, lại giơ ngón trỏ với ngón giữa lên, ý bảo hai người.

Hai người kia một người ngồi trái một người ngồi bên phải hắn ta, lúc này tôi mới cảm thấy an toàn.

Nói đến cũng nực cười, tôi vừa bắt đầu vào nghề lại sợ bị đàn ông nhìn trúng.

“Đó là anh Trương, đợi lát nữa em kính anh ta ly rượu.” Ông chủ Trác nói.

“Được.” Tôi nói.

Phản ứng vừa rồi của tôi quả thực quá nhỏ mọn rồi, với loại người như chúng tôi mà nói, là đại kỵ.

“Gần đây em không đến đây?”

“Trường em thi.”

“Trường nào?” Anh thuận miệng hỏi.

Tôi nói tên, trong mắt anh thoáng tia kinh ngạc, trường học chúng tôi rất tốt, là trường đại học trọng điểm, anh có chút hứng thú nhìn tôi, lại hỏi: “Chuyên ngành nào?”

“Văn học tiếng Hán.” Tôi nói.

“Chuyên ngành được đấy.” Anh nói, sau đó cười hỏi: “Có câu “Bụng có thơ ca khí chất tự thể hiện ra”, đúng không?”

Tôi có thể cảm giác được, khi anh nói những lời này và khi anh hỏi tôi học chuyên ngành gì, cảm xúc có sự khác nhau rất lớn, khi nói những lời này rất thoải mái, còn khi hỏi chuyên ngành của tôi lại có một chút sự căng thẳng.

Không phải, người đàn ông như anh, người đàn ông thuộc tầng lớp như anh sao có thể vì trường học và chuyên ngành của tôi mà cảm thấy căng thẳng được? Nhất định là do tôi cảm giác sai rồi.

11. Chương 11: Rượu Đã Bỏ Thuốc

Các ông chủ chọn các em tiếp rượu xong, chị Mai liền đi ra ngoài.

Sau khi chúng tôi nhao nhao kính rượu các ông chủ bên cạnh xong thì đi giúp các ông chủ chọn bài hát.

Có ông chủ thích hát, có ông chủ không thích hát.

Anh Trương dừng mảnh bên cạnh cô kia thích hát, bài hát đầu tiên là anh ta hát, bài “Bá Vương biệt Cơ”, anh ta hát phần của Bá Vương, anh ta đứng trước bàn trà, gào đến khàn cả giọng.

Hai người đi cùng anh ta cùng nhau hát phần Ngu Cơ, hát đến sầu thảm liên miên.

Làm nghề này của chúng tôi, ai không có lấy mấy phần giọng hát.

Đôi khi, một phòng đàn ông đến đây, vừa là tiêu khiển, vừa là nói chuyện, lúc bọn họ không hát, mấy người

chúng tôi liền hát.

Anh Trương hát rất vui vẻ, mỗi tay ôm một người, trái hôn một cái, phải hôn một cái.

Nhìn anh ta như vậy, tôi nay định chơi ba người hay sao? Tôi nghĩ.

Hát xong một bài, ông chủ Trác nhéo lưng tôi, nhắc tôi đi mời rượu.

Mời rượu lúc này cũng không gây khó dễ, thông thường trong những trường hợp này, ai hát xong rồi, những người khác đi mời rượu cũng rất bình thường. Tôi đứng dậy, nhiều người cũng bưng ly rượu đứng lên.

“Anh Trương hát hay thật! Tiểu Như kính anh một ly.” Hai tay tôi bưng ly rượu, thái độ chân thành.

Anh Trương gật đầu một cái, liếc mắt nhìn tôi, cụng nhẹ vào ly rượu của tôi một cái.

Anh ta ngửa đầu, một ly rượu rót vào trong miệng, căn bản không nhìn thấy động tác nuốt, rượu đã trôi xuống rồi.

Anh ta đang nhìn tôi uống, tôi rất căng thẳng.

Bởi ánh mắt anh ta nhìn tôi rất giống dã thú nhìn con mồi.

Khó khăn lắm tôi mới uống xong, không chừa lại chút nào, lúc này anh ta mới gật đầu một cái, dường như phê chuẩn cho tôi đi, tôi vội vàng chạy về bên cạnh ông chủ Trác.

Ông chủ Trác giống như buồn cười nhìn tôi, nhéo nhéo tay tôi.

“Sao lại sợ đến vậy?” Anh cười nhìn tôi.

Tôi biết tay mình lạnh, mỗi lần sợ hãi, tay chân tôi sẽ lạnh.

“Tôi còn ở bên cạnh mà.” Anh lại nói rồi kéo tôi vào lòng mình, tôi ngoan ngoãn dựa vào lồng ngực anh, tôi nghe thấy anh nói: “Lát nữa em không cần mời rượu những người khác nữa.”

Tôi vội vàng gật đầu, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn anh.

Cái cảm kiên nghị, yết hầu khô gợn xẹt qua cổ họng khiến người ta không nhịn được muốn cắn một cái.

Đại khái là cảm nhận được ánh mắt của tôi, anh cúi đầu, khóe môi khẽ nhếch lên: “Lại muốn cắn tôi à?”

Tôi mím môi cười, ý đồ của tôi rõ ràng như vậy sao?

“Buổi tối cho em cắn đủ.” Anh thấp giọng, giọng nói âm muội không gì sánh được: “Nhưng bây giờ không được cắn.”

Mặt tôi hơi nóng, nhìn tôi háo sắc như vậy sao?

Không không không, người nói ra câu “cho em cắn đủ” mới háo sắc, còn mang theo ánh mắt, anh mới là đồ xấu xa ra vẻ tri thức! Thật muốn cởi bỏ cái mác tri thức này xuống, bỏ kính xuống, hôn lên một cái.

Trong hơi thở và nhiệt độ cơ thể của ông chủ Trác, tôi hoàn toàn quên mất bên cạnh còn có một người đàn ông đang dùng ánh mắt hung ác độc địa nhìn tôi.

Chỉ có lúc tôi vừa mời rượu anh ta mới có loại ánh mắt này, những lúc khác anh ta nhìn tôi cũng không khác nhìn những người phụ nữ khác là mấy, vì vậy ông chủ Trác không hề biết.

Bữa tiệc rượu vẫn được tiếp tục, tôi phát hiện ra cả phòng rõ ràng coi ông chủ Trác và anh Trương là chính.

Anh Trương là người lẩn lộn trong giới xã hội đen, những người anh ta mang tới đều có cảm giác rất giang hồ, hơn nữa tôi nhìn thấy bọn họ thêm thuốc vào trong rượu.

Đến nửa hiệp sau, đã uống hết vài chai rượu Whisky, dưới sự kích thích của cả rượu và thuốc, trên mặt hơn nửa số người đều xuất hiện vẻ mê ly.

Khi một ly rượu thuốc được đưa đến tay tôi, nói mời tôi uống, ông chủ Trác bèn nhận lấy...

12. Chương 12: Em Không Thích Hợp Làm Nghề Này

“Không được đưa cho cô ấy uống.”

Trong chớp mắt kia, tôi chỉ cảm thấy giọng nói kia là âm thanh dễ nghe nhất trên đời, anh đang bảo vệ tôi.

Cánh tay anh duỗi ra đưa về phía trước, chén rượu được đặt vững vàng trên bàn.

Người mời rượu nọ phần nọ rời đi.

Anh Trương ngồi yên bên cạnh tôi, anh ta nhìn thấy chuyện bên này rất rõ ràng.

“Ông chủ Trác thật đúng là thương hương tiếc ngọc!”

Tôi lúc đó, trong lòng toàn là ngọt ngào, hồn nhiên không hay biết sự châm chọc bên trong.

“Cô ấy còn quá nhỏ.” Ông chủ Trác giải thích một câu, ngụ ý là tuổi tác quá nhỏ, những thứ này có thể không đụng đến thì không đụng.

Anh Trương cười quái dị một tiếng, ánh mắt nhìn xuống bên dưới tôi, lưu luyến nơi giữa hai chân tôi.

Trường hợp này, hai bên lại là quan hệ mua bán, suy nghĩ của đàn ông vô cùng hạ lưu, đối với những từ như “lớn”, “nhỏ” có một sự nhạy cảm trời sinh.

Tôi khép chân lại thật chặt.

Tôi sợ, lần đầu tiên cảm thấy những chị em làm việc này thật thảm, gặp phải những khách như vậy, sợ rằng đêm xuống, không chết cũng mất nửa cái mạng.

“Sợ rồi à?” Ông chủ Trác hỏi, trong giọng nói cũng có ý cười thật thấp, cũng không biết là cười tôi ít sự từng trải, gặp chuyện là dễ thấy kỳ lạ hay là vui vì sự ngây ngô của tôi.

Tôi gật đầu, lập tức nghe thấy anh Trương tiếp tục nói: “Chất liệu này của tôi, cô ta phải uống, sẽ khiến anh thoải mái ngủ trời.”

“Ý tốt tôi xin nhận trong lòng.” Cảm ông chủ Trác hắt hương ly rượu đã pha thuốc kia, lại khê nghiêng người, bưng một ly rượu khác lên, cộng ly với anh Trương cách hai người phụ nữ.

Trong nháy mắt khi cộng ly, anh Trương nhẹ giọng hừ một tiếng trong mũi, ông chủ Trác lơ đễnh cười cười.

“Đừng lãng phí ly rượu kia.” Anh Trương lên tiếng.

Lúc này, đệ của anh ta vội vàng đi tới bưng ly rượu kia đi, gọi hai em khác.

Đêm này, lại chơi đến đêm khuya.

Điều khác với bình thường chính là cả trai lẫn gái đều không bị cản trở so với bình thường, bình thường cũng là hôn cái miệng nhỏ, nắm ngực, tối hôm đó, quần áo rất nhiều người đã xốc xếch rồi, có người trốn ở phần ngăn phía sau phòng bao, đứng làm chuyện không muốn cho người khác biết.

Tôi quan sát một lát, chỉ có anh Trương, ông chủ Trác và tôi là hoàn toàn tỉnh táo.

“Cậu Trương, nào, mời cậu một ly nữa, tôi còn có việc, đi trước đây!” Ông chủ Trác một tay ôm lấy tôi, một tay nâng ly.

Anh Trương buông em gái bên phải ra, nâng ly cùng với ông chủ Trác.

Sau khi hai người cùng uống rượu trong ly xong, ông chủ Trác đứng lên, chân anh rất dài, rất hấp dẫn.

Tôi rất thích.

Phía sau phòng bao xảy ra chuyện gì, tôi không biết, tay chân của ông chủ Trác ở đây, biết thanh toán, cũng biết chuẩn bị chuyện sau đó.

Sau khi tôi và ông chủ Trác ra ngoài liền lên chiếc Land Rover của anh.

Tôi vẫn ngồi ghế phụ, tôi nhìn thấy ghế trong xe đã thay mới hết rồi, cùng màu sắc và kiểu dáng như lần trước.

“Em không thích hợp làm nghề này.” Sau khi khởi động xe, anh chợt nói.

Tôi quay đầu nhìn anh.

“Nếu lần sau em gặp phải người khách như cậu Trương thì em làm thế nào?” Anh hỏi.

Tôi không biết.

Từ sau khi chuyển từ tiếp sang ngủ cùng, tôi chỉ tiếp hai người khách, một giáo sư, một ông chủ Trác.

Một người sờ soạng cả đêm, không làm chuyện có tính thực chất, một người đáng đáp đẹp, lại có tiền, tôi còn có mấy phản thích.

Anh liếc mắt nhìn tôi, lắc đầu.

“Chưa từng uống rượu bỏ thuốc, cũng chưa từng hùa hạ khách nào biến thái.” Anh nói: “Thừa dịp chưa bị vùi lấp quá sâu, cũng chưa dính phải cái gì không nên dính vào, kiếm đủ tiền thì rời đi sớm đi.”

Đây là một chuyện rất thần kỳ, người khách đầu tiên gọi tôi ra bảo tôi đừng làm nghề này nữa, người khách

thứ hai gọi tôi ra bảo tôi hãy sớm rời đi, tôi giống thiếu nữ đang hoảng hốt hay sao?

Tôi không hé răng, tôi muốn nói, tôi cần rất nhiều tiền.

Thế nhưng, một khi nói ra khỏi miệng thì sẽ giống như tôi đang đòi tiền anh, nên tôi chỉ có thể im lặng.

13. Chương 13: Để Anh Làm Người Giúp Em Luyện Tập

Bây giờ nghĩ lại, thì ra khi tôi càng đi càng xa trên con đường kia, không phải thượng đế chưa từng cứu tôi, chỉ ít ông ta đã phái hai người tới kéo tôi lên, chỉ là, tôi không lên bờ.

Tôi không là gì của ông chủ Trác, anh cũng sẽ không khuyên tôi mà không có chừng mực, chỉ đến thế mà thôi.

Còn tôi có nghe hay không thì lại là một chuyện khác.

“Ông chủ, tối nay chúng ta ở đâu?” Tôi nhìn anh, nháy mắt thật chậm, lông mi dài giao nhau rồi lại tách ra trong nháy mắt, có một loại cảm giác cách ly với không gian và thời gian.

Là tác dụng của rượu.

Rượu uống không ít, thần kinh cũng trì trệ.

“Em muốn ở đâu? Tôi chạy măn đều không kiêng.” Ông chủ Trác cười, chợt anh nói: “Ở chỗ của các em, em là người có tử lượng kém nhất à?”

“Cũng được mà, chưa từng thử bao giờ.” Tôi chống cùi chỏ trên cửa xe, ngón tay day day huyết thái dương: “Em còn tỉnh táo đó! Em biết em ở đâu, ở cùng với ai, lát nữa sẽ làm chuyện gì...”

“Đi khách sạn.” Ông chủ Trác nói: “So với ở bên ngoài, anh càng thích sạch sẽ hơn.”

Tôi thực sự chưa uống say, bởi vì anh nói anh thích sạch sẽ, sau khi đến khách sạn, tôi tắm rửa sạch sẽ, mỗi chỗ đều tắm rửa hai lần trở lên, đảm bảo trên người thơm ngát, bấy giờ mới sấy khô tóc, trùm khăn tắm đi ra ngoài.

Anh ngồi trên ghế sofa, trong tay là một chén trà.

Áo sơ mi kẻ sọc nhỏ màu xám, quần màu xám, gọng kính đặt bên cạnh chén trà, anh vuốt sống mũi, hình như rất mệt, nhưng cả người lại cho người ta cảm giác thả lỏng vô cùng.

Thấy tôi đi ra, anh nhìn tôi chăm chăm.

Tôi bỗng nhiên có một loại cảm giác trù trù, không biết nên làm gì bây giờ.

“Trên mặt em có cái gì sao?” Tôi rất căng thẳng, mới vừa tẩy trang, cũng không biết anh có thích hay không.

“Không, rất đẹp, đẹp hơn anh tưởng tượng.” Anh nói.

Phòng khách sạn rất yên tĩnh, tôi còn nghe thấy tiếng nuốt nước miếng của anh.

Đây là động tác gần như không chịu sự khống chế khi đàn ông động tình.

Tôi chợt nở nụ cười: “Mặt người dạ thú!”

Khi đang nói chuyện, tôi không tự chủ được nhìn về nơi nào đó khi anh đang vùi mình trên ghế sofa, chỗ đó vốn dĩ không có gì nhưng lại dần thay đổi dưới ánh nhìn soi mói của tôi.

“Qua đây!” Giọng anh ồm ồm.

Tôi đi tới, đi rất chậm, vẫn rất căng thẳng.

“Lần trước không phải rất được hay sao?” Anh khoan thai mở miệng, một đôi mắt sáng ngời, căn bản không phải kiểu ánh sáng của người bị cận thị, ánh mắt anh như thể muốn xuyên thấu qua khăn tắm tôi đang quấn trên người, khóe môi trên tức: “Sao giờ lại sợ rồi?”

“Lần trước là rượu vào có thêm can đảm.” Tôi vừa nói, tâm trạng lại thả lỏng hơn rất nhiều, đi tới rất nhanh.

Anh tự tay kéo cánh tay nhỏ bé của tôi: “Ngồi lên người tôi nào.”

Tôi nghe theo.

Lúc này, đối với anh mà nói, tôi đang dụ dỗ anh, nhưng đối với tôi mà nói, không phải anh đang dụ dỗ tôi hay sao?

Tuổi quá bốn mươi, vẫn khuôn mặt anh tuấn, đôi mắt như có ánh sáng lóe lên, nếp nhăn nhàn nhạt cùng với hơi thở dần ông đập vào mặt.

Trái tim tôi đập rất nhanh, sau khi dạng chân ngồi lên người anh, tôi lập tức nhào vào trong ngực anh, hai tay quàng lên cổ anh.

Mũi tôi ở trên cổ anh, môi tôi ở trên cổ anh, tôi nhắm mắt lại, gần như tham lam hít thở mùi vị của anh.

Mùi thuốc lá nhàn nhạt, mùi rượu nhàn nhạt, mùi nước hoa hương gỗ phương đông nhàn nhạt, cộng thêm hormone đặc biệt trên người anh khiến người ta say mê.

Tôi hôn cổ anh, lắng nghe hơi thở hỗn hển của anh

“Sao vẫn còn nôn nóng vậy?” Anh chợt cười ra tiếng: “Kỹ thuật còn kém như vậy?”

Loại từ nôn nóng này không phải thường dùng để miêu tả người đàn ông thô bỉ hay sao? Từ lúc nào đã dùng với tôi rồi?

Tôi không phục!

Hai tay tôi chống lên vai anh, cách ra mặt anh một chút, giống như đòi nợ vậy: “Là anh nói, buổi tối để em cần đủ! Hơn nữa kỹ thuật phải luyện tập mới có thể tốt được, anh không thể trông cậy vào việc luyện kỹ thuật này với gương chứ!”

“Em đây là đang ám chỉ anh, định để anh làm người giúp em luyện tập?” Anh cười, đầu ngón tay thăm dò vào từ dưới áo choàng tắm.

14. Chương 14: Khương Kha, Màỵ Điên Rồi

Tay của đàn ông và tay của phụ nữ khác nhau rất lớn.

Tay phụ nữ phần lớn đều tinh tế, da trơn bóng, sức lực nhỏ, mà móng tay ít nhiều cũng sẽ để một đoạn, đàn ông thì khác, da thịt đàn ông thô ráp hơn một chút, vô cùng có sức lực, móng tay ngắn đến mức cần bản không cảm nhận được.

Khi ngón tay anh chạm vào da tôi, mọi tế bào cảm giác của tôi dường như đều tập trung ở một chỗ.

Tôi khó nhịn “ưm” một tiếng.

Lần này tôi thề, không phải là giả vờ.

Người đàn ông này, từ lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh, anh đã có sức hấp dẫn trí mạng với tôi...

Lần trước, đối với tôi mà nói, lần ở trong xe kia giống như lốc xoáy, mà lần này, tôi cảm nhận được một cách rõ ràng đầu ngón tay anh mang theo ngọn lửa, mang theo điện, du ngoạn một tắc, tôi liền không không chế được một tắc.

Tôi khó chịu khi lắc người, cơ thể không tự chủ được tìm kiếm vị trí thoải mái hơn.

Tay anh dẫn dắt tôi, ngôn ngữ cơ thể nói cho anh biết, tôi rất thích, rất cần...

Tôi hơi ngược đầu, đôi môi khẽ mở, hai mắt nửa híp lại, khát cầu anh, mời gọi không tiếng động...

Mà anh...

Tôi nhìn thấy rõ ràng hai mắt anh không có lấy một chút mê say, cứ sáng ngời như vậy nhìn tôi, nếu không phải yết hầu thỉnh thoảng trượt lên trượt xuống, tôi thật sự sẽ cho rằng người đàn ông trước mắt này không hề có tình và dục.

Đầu ngón tay từng tắc từng tắc tới gần nơi mẫn cảm nhất của tôi, anh ấn mạnh một cái, tôi chợt co rút lại.

Một loại cảm giác chưa từng có, không có cách nào miêu tả.

Tôi như con cá không thể hô hấp nổi, ngoại trừ ngửa cổ há miệng thở dốc, không còn ngôn ngữ nào dư thừa nữa.

Đầu óc trống rỗng.

“Ha.” Một tiếng cười khẽ.

Tay anh rời khỏi chỗ đó, tùy ý xé một tờ khăn giấy từ bên cạnh, đưa tay lau sạch, lại tiếp tục cười: “Một chút tinh thần chuyên nghiệp cũng không có, chỉ lo tự mình hưởng thụ, cũng không để ý đến cảm nhận của khách.”

Mặc dù đang trách móc tôi, nhưng trong giọng nói không có chút trách cứ nào.

Tôi mới không sợ anh, vừa rồi rõ ràng là anh cố ý, hơn nữa, nếu tôi không có phản ứng chẳng phải là chứng minh kỹ thuật của anh rất kém hay sao?

“Anh dám nói anh không hưởng thụ?” Tôi lập tức hỏi lại: “Vừa rồi anh là hưởng thụ về tinh thần, thấy em thay đổi như vậy, trong lòng anh rất sáng khoái nhỉ? Anh có sức hút biết bao!”

“Được rồi, lên giường chờ tôi.” Cách khăn tắm, anh xoa nắn hông tôi.

Tôi khéo léo gạt đầu, nghiêng đầu hôn mặt anh một cái: “Em thích mùi của anh.”

“Bé con dâm dăng!” Anh cười.

Đợi đến khi tôi từ trên người anh đi xuống, ánh mắt anh nhìn thoáng qua bên dưới, chỉ thấy trên quần màu xám nhạt có một vùng bị thấm ướt.

Mặt tôi “đùng” một cái đỏ lên.

“Không phải của em!”

Tôi như con đà điểu chui vào trong chăn trên giường, che đầu.

Tôi nghe thấy anh như bất đắc dĩ nói: “Em ấy à, không làm người ta bớt lo...”

Vẫn không có trách cứ, chỉ có sự cưng chiều nhàn nhạt.

Tôi nghe thấy anh đi đến phòng tắm, nghe vòi hoa sen phun ra hơi nước, trong đầu tôi xuất hiện hình ảnh anh đang tắm một cách rất đồi trụy, thân hình đẹp đẽ đó, dáng vẻ tắm rửa khăng định rất đẹp.

Tôi chợt miệng khô lưỡi khô, vội vàng nhảy xuống giường, uống vài hớp trong chén trà ban nãy.

Lúc lại nhảy lên giường, tôi nghĩ đến chuyện lát nữa phải làm, dứt khoát xé khăn tắm, vùi người vào trong chăn.

Rõ ràng là giao dịch tiền và sắc, trong lòng tôi lại rất chờ mong, rất ngọt ngào.

Đêm hôm đó, hoàn cảnh tốt như vậy, chúng tôi cũng không điên cuồng như lần đầu tiên ở trên xe.

Chỉ một lần.

Đợi sau khi tận hứng, anh vỗ ngang hông tôi: “Ngoan, ngủ sớm chút đi, ngày mai tôi còn có việc.”

“Vâng.” Tôi tìm một tư thế thoải mái trong ngực anh, gối lên cánh tay anh ngủ.

Mùi hương quen thuộc, tim đập mạnh mẽ, trong lòng tôi có một cảm giác yên ổn chưa từng có.

Giả sử rất nhiều năm sau, tôi có thể gả cho một người đàn ông như vậy thì tốt rồi.

Một chớp mắt kia, tôi bỗng ghen tị với vợ của anh.

Ngay sau đó, tôi liền tự giễu cười.

Khương Kha, mày điên rồi!

15. Chương 15: Phụ Nữ Phải Học Cách Hiểu Chuyện

Không sai, tôi vốn tên là Khương Kha.

Kha, vốn là ngọc đẹp, nhưng mọi người nhìn đi, giờ tôi đang làm gì?

Dùng thân thể đổi tiền, còn mơ tưởng đến đàn ông của người phụ nữ khác!

Quan hệ của tôi và ông chủ Trác, đứng ở góc độ của anh thì chỉ là gặp dịp thì chơi, bỏ ra tiền tài, đạt được sự hưởng thụ, mà tôi lại thật sự đang trộm đồ của người khác, tôi khát vọng anh có thể có một chút tình cảm với tôi.

Cái thứ dịu dàng này đối với tôi mà nói quả thực quá xa xôi, quá xa xỉ, vì vậy phàm là cảm nhận được một chút cũng vội vàng muốn nắm lấy trong tay.

Tôi của thời khắc này tưởng rằng mình chỉ muốn một chút, một chút là đủ rồi, tôi coi nhẹ nhân tính, nhân tính đều là tham lam, một khi có một chút thì lại muốn nhiều hơn, thậm chí là toàn bộ.

Sáng ngày hôm sau, ông chủ Trác vừa tỉnh lại, tôi đã tỉnh rồi.

“Chào.” Tôi cười nhìn anh.

“Chào, bé dâm đẳng.” Anh cũng cười một cái, đưa tay nhéo cằm tôi.

Tôi thuận thế cúi đầu, một miệng ngậm chặt ngón tay của anh, đầu lưỡi quét một vòng trên ngón tay anh, răng trên dưới khẽ cắn một cái rồi buông ra rất nhanh, ngay sau đó, tôi lại dán sát anh hơn, hai tay ôm lấy hông anh, ngửa đầu hôn lên yết hầu của anh.

Chỗ này là chỗ nhạy cảm của anh, mỗi lần tôi hôn ở đây, phản ứng của anh vô cùng lớn.

Quả nhiên, tôi mới mút một cái đã cảm nhận được rõ ràng yết hầu anh trượt lên trượt xuống, đồng thời cổ họng anh phát ra âm thanh khó nhận.

Tay tôi thuận thế trượt xuống, dừng lại nơi bụng anh, chậm rãi vẽ.

“Anh Trác, anh Trác...”

Tôi đổi cách xưng hô, từ ông chủ kia giờ phút nào cũng nhắc nhở quan hệ giữa tôi và anh. Tôi muốn trực tiếp gọi tên anh, nhưng tôi không dám.

Anh nắm tay tôi: “Ngoan, đừng chọc lửa, tám giờ tôi phải lên máy bay.”

Tôi không quên tới qua anh nói hôm nay có việc, tôi chỉ muốn khiến anh nhớ tôi hơn một chút.

Có một từ gọi là ăn xương bén mũi, tôi muốn làm một yêu tinh quấn người nhất trước mặt anh.

“Anh ôm em cả đêm, làm một lần, anh không cảm thấy thua thiệt sao?” Tôi hỏi.

“Em đúng là giỏi mượn cớ!” Anh cười, xoay người đè lên người tôi, vuốt mũi tôi: “Lần sau em cứ nói thẳng, nói là em muốn tôi.”

“Thực sự có thể chứ?” Hai đùi tôi quấn lấy hông anh, hai tay ôm lấy cổ anh, còn cạp lấy cạp để ở của quý của anh: “Muốn anh!”

Hai mắt anh đen lại trong nháy mắt, thứ giống như mồi lửa nhỏ dựng lên rồi lại bị ép xuống.

Anh không làm thêm động tác tiếp nữa mà nhìn tôi chằm chằm: “Làm phụ nữ, quan trọng nhất là hiểu chuyện, hiểu chưa?”

Trong lời nói không có thân thiết, không có mờ ám, đáng vẽ của việc công.

Tôi hơi sợ, vội vàng buông tay buông chân ra.

Sắc mặt anh không hòa hoãn, sau khi từ trên người tôi đứng lên, anh trực tiếp đi tới phòng tắm.

Tôi nghe thấy tiếng nước ào ào, trong lòng không có bất kỳ sự tươi đẹp nào, chỉ có hối hận.

Sau hôm nay, chắc anh sẽ không tìm tôi nữa đâu!

Là tôi ngốc, tôi chỉ là công cụ giải sầu khi anh cô đơn ban đêm, chỉ là một bộ quần áo anh có thể tùy thời vứt đi, sao có thể cầu mong tình cảm? Càng buồn cười hơn chính là, một chớp mắt kia, tôi đang suy nghĩ gì?

Muốn anh không chống đỡ được sự dụ dỗ của tôi, không lên máy bay nữa?

Cái gọi là được sung ái mà kiêu, đó là đặc quyền của người được đặt trong lòng mới có, tôi là gái bao, tôi đang mơ tưởng hảo huyền cái gì đây?

Tôi nghe thấy tiếng nước trong phòng tắm, nghe thấy anh gọi điện thoại cho phòng giặt quần áo của khách sạn, sau đó, tôi nhìn thấy anh quần khăn tắm quanh hông, vừa dùng khăn lông khô lau tóc vừa đi ra.

Da màu lúa mạch, cơ ngực và cơ bụng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Không phải cái loại bắp thịt rất khoa trương mà là bắp thịt hình giọt nước rất đẹp, thuộc về loại mặc quần áo thì có vẻ gầy, cởi quần áo thì có cơ bắp.

Khăn tắm quấn trên hông, lộ ra đường múi bụng kéo dài chỗ cơ bụng phồng lên.

Cực kỳ mê người.

16. Chương 16: Đồ Chơi Không Giống Nhau

Tôi còn đang ngẩn người, chỉ thấy anh tiện tay cầm chiếc khăn trên đầu ném qua.

Lập tức, đệm giường lồm xồm xuống.

Anh ngồi xuống bên giường.

“Còn ngẩn người làm cái gì?” Anh nói, giọng ra lệnh: “Lau tóc cho tôi.”

Tôi vội vàng nắm lấy khăn mặt, quỳ ở phía sau anh, nhẹ nhàng lau tóc cho anh.

Tôi không mặc quần áo, nhưng vẫn dùng chăn ngăn cách giữa tôi với anh, tránh cho anh lại nói tôi không hiểu chuyện.

“Anh Trác...” Tôi nhỏ giọng nói.

“Hửm?” Mũi anh hơi nhếch lên, phát ra âm thanh từ sâu bên trong.

“Sau này anh sẽ vẫn đến tìm em chứ?” Chút tự tôn còn sót lại trong tôi kêu tôi đừng hỏi, nhưng tôi vẫn cứ hỏi.

Ông chủ Trác hơi nghiêng đầu, liếc qua tôi một cái, nhưng lại không nói gì.

Trong lòng chớp mắt rơi vào vực sâu vô tận, trống rỗng, sự cay đắng hiện lên khóe môi.

Đúng rồi, đây mới là quan hệ bình thường nhất giữa tôi và anh.

Anh chi tiền, tôi bán. Cười, tôi làm cho anh không vui, lần sau anh sẽ đổi một món hàng khác.

Vừa lúc này chuông cửa vang lên, tôi nghe thấy tiếng nhân viên phục vụ: “Xin chào, tôi là nhân viên phục vụ đến đưa quần áo ạ.”

Tôi toàn thân không một mảnh vải, chỉ yên lặng thu cánh tay, anh đứng dậy đi ra mở cửa.

Mở cửa, đóng cửa.

Tôi vẫn quỳ tại chỗ, tôi nghĩ, biểu cảm của tôi lúc đó có lẽ là rất chán nản, nhưng điều không ngờ tới chính là...

Anh đem quần áo đến bên cạnh bàn để xuống, người lại hướng sang phía tôi.

Kéo chăn ra, khăn tắm trên người anh cũng lập tức kéo ra.

Anh hùng hực va chạm, dùng lực trước nay chưa có, tôi bị động thừa nhận, nội tâm một mảnh vui thích.

Tôi nghe thấy anh nghiêng răng nghiêng lợi: “Ông đây nếu không “làm” em, ông đây sợ sẽ cứng một ngày mất...”

Lực rất mạnh, như sự trút xả thuần túy vậy tốc chiến tốc thắng, hoàn toàn chỉ nghĩ cho chính mình.

Đây mới là cách thức tiếp xúc thông thường giữa tôi và anh, tôi nghĩ.

Nhưng mà, sau cùng, anh lại hôn lên trán tôi một cái: “Em ngủ thêm một chút, tỉnh lại rồi chúng ta đi trả phòng, tiền đặt cọc em tự cầm. Lần sau tôi sẽ bù cho em, nha?”

Tôi ngoan ngoãn gật đầu.

Anh đứng nhanh dậy, đi lại phía phòng tắm, tắm một chút, mặc lại bộ quần áo của ngày hôm qua, khôi phục lại bộ dạng trí thức, nhanh chóng rời đi.

Sau khi anh đi, tôi lấy chăn che người lại, bật cười.

Rồi liếc nhìn chiếc điện thoại di động bị dè dưới chăn, sau một hồi hỗn độn, nửa giờ đã trôi qua, chắc là anh đã phóng nhanh như chớp đến sân bay rồi.

Tôi bắt đầu mong chờ lần gặp mặt sau.

Anh nói lần sau bù, dĩ nhiên không phải nói để chỉ tiền, phí qua đêm hôm qua đã trả rồi, tiền phòng là anh bo cho tôi, còn bồi thường, có lẽ là do vừa rồi, anh chỉ nghĩ cho chính mình.

Tôi đoán anh đối với tôi ít nhiều cũng có chút cảm tình chăng.

Tôi nghe nói đại đa số đàn ông đều chỉ nghĩ cho chính mình, đối với vợ hay bạn gái còn như thế, huống chi tôi chỉ là món đồ chơi.

Tôi đắc ý nghĩ, mặc dù ở trong lòng của anh, tôi chỉ là món đồ chơi anh bỏ tiền ra, đó cũng không phải đồ chơi thông thường nha...

Sau hôm đó, tôi trở về trường, lên lớp một khoảng thời gian dài.

Trong lòng có người có vướng bận, sẽ cảm thấy có chút thỏa mãn, cũng không muốn cùng đàn ông khác ngủ nữa.

Tôi nghĩ, nếu anh một tháng tìm tôi một lần, thì tiền kiếm được cũng đủ tôi sinh sống rồi, nói vậy, tôi cũng không cần đi qua đêm nữa. Rồi sẽ không làm gái nữa, cũng coi như là trong sạch rồi.

Chỉ là, tôi cùng anh qua hai đêm, nhưng lại quên hỏi số điện thoại của anh.

Thời gian ở chung với anh, không phải là ngọt ngào, thì lại là đấu tranh với chính mình.

Lần tiếp theo... Tôi nói với chính mình, lần tiếp theo, nhất định sẽ hỏi anh số điện thoại.

Tôi nghĩ, anh nhất định sẽ còn tìm tôi.

Vì vậy, tôi gọi cho chị Mai một cuộc điện thoại, lại không ngờ rằng, cuộc điện thoại này lại chính thức bắt đầu sự ràng buộc giữa tôi và anh, cũng là một bước ngoặt quan trọng trong cuộc đời tôi.

17. Chương 17: Bước Ngoặt (thượng)

Thời gian của cuộc gọi là vào buổi chiều.

Đúng vào giờ lên lớp, đại đa số sinh viên trong trường đều đang đi học, số còn lại thì ở thư viện, người không có tiết thì hoặc là ở phòng ngủ, hoặc là ra ngoài chơi, đường đi trong trường học rất ít người qua lại, không cần lo nội dung cuộc điện thoại bị người ta nghe thấy.

“Alo, chị Mai, em là Tiểu Như.”

“Tiểu Như à!” chị Mai cười: “Đã lâu không gặp em, dạo này việc học bận lắm sao?”

“Có một chút, đang chuẩn bị thi cấp bốn, cái này liên quan đến bằng tốt nghiệp, phải qua, nếu không không lấy được bằng thì học đại học không công mất.” Tôi nói.

“Thế em cứ yên tâm ôn tập đi, dạo này em kiếm được đủ tiêu trong thời gian này chứ, không đủ cứ nói chị một câu, chị cho em mượn.” Chị Mai rất thoải mái.

“Em cảm ơn chị!” Tôi thân mật nói, sau đó hỏi tôi một vấn đề tôi quan tâm nhất: “Chị Mai, gần đây có ai tìm em không?”

Chị Mai cười một cái: “Có, có một vị khách ba ngày liên tiếp đến tìm em, em đều không ở đây, chị cho người khác tiếp rồi.”

Sự ngọt ngào tăng lên trong lòng, quả nhiên anh còn nhớ tôi.

“Chị Mai, nếu như lần sau có người chỉ rõ tên em thì chị gọi điện cho em nhé, em đi taxi qua.”

“Được.” Chị Mai cười: “Em ôn tập cho tốt, ở đây có người tìm em thì chị sẽ gọi cho em.”

Tôi cảm ơn chị lần nữa, trong lòng tôi đều là ông chủ Trác.

Thật sự, tôi mới chỉ qua đêm cùng anh, hơn nữa lần trước anh cũng đã trực tiếp chọn tên tôi.

Nhưng tôi quên rồi, lần trước lúc ông chủ Trác bảo chị Mai giữ tôi lại, nói thẳng “ông chủ Trác”, mà lần này chị ấy nói là “có khách”, chính chi tiết này bị tôi sơ xuất bỏ qua, chút nữa tôi bị người ta...

Tối hai hôm sau, tôi đang tự ôn ở lớp buổi tối, chị Mai gọi đến, tôi cất luôn sách trên bàn vào túi, chạy như bay ra khỏi trường học.

Không trang điểm, mặc áo phông và váy bò bình thường.

Cho dù anh có thấy tôi như vậy thì cũng nói rất đẹp.

Trên taxi, tôi ngồi ghế sau, thấy chú tài xế nhìn gương chiếu hậu mấy lần, dùng ánh mắt khác thường nhìn tôi.

Tôi chắc chắn chú ấy nhất định là nghĩ: Muộn như vậy, nữ sinh viên này vội vàng ra ngoài, chắc chắn là làm gái.

Tôi tựa đầu sang một bên.

Thường ngày tôi đi đến đó đều ở trong căn phòng thuê trang điểm xong, kẻ mắt thật to, dán lông mi rất dài, lại bôi son, nhìn mình trong gương dường như không phải chính mình.

Đã không phải là chính mình, bất luận là làm gì, tôi cũng không bị áp lực tâm lý.

Hôm nay không vậy, tôi từ trong trường ra, trang điểm thì bất tiện.

Trang điểm đậm như vậy, không phải lo sợ người khác không đoán ra tôi làm gì.

Hơn nữa, tôi trực giác anh sẽ thích bộ dạng của tôi bây giờ.

Rất nhanh đã tới nơi, tôi trả tiền rồi xuống xe, gần như chạy chậm vào, lại đi vào từ cửa nhỏ của toà nhà.

Sau khi đến phòng của chị Mai, chỉ thấy một mình chị Mai trong phòng, tay trái kẹp điều thuốc, hai tay

cầm điện thoại, đang chơi trò xếp ô vuông.

Thấy tôi tới, chị ấn điện thoại tạm dừng, nhìn tôi một lượt.

“Đã nói rồi, lúc em không trang điểm càng đẹp.” Chị Mai nói: “Các ông chủ bây giờ chính là thích kiểu thuần khiết như này, thật là không biết em bình thường trang điểm đậm như vậy làm gì?”

Chị dừng một chút, đứng lên: “Đi thôi, đi cùng chị, đợi em lâu quá.”

Tôi vội vàng gật đầu, để túi sách trong phòng, chỉ mang theo điện thoại cùng chị Mai đi ra ngoài.

18. Chương 18: Bước Ngoặt (trung)

Hành lang hai bên, mỗi đoạn vách là có cánh cửa, trong cánh cửa có tiếng nhạc mơ hồ.

Vì cách âm tốt, người đi ngoài hành lang cũng không thấy ồn, nhưng chỉ cần mở bất kỳ một cánh cửa nào đó thì sẽ phát hiện bên trong bên ngoài cửa hoàn toàn là hai thế giới.

“Tiểu Như.” Tiếng chị Mai từ phía trước.

“Em đây.” Tôi bước vội hai bước, theo sau chị Mai.

“Sau này cứ trang điểm như vậy, bảo đảm khách càng ngày càng nhiều.” Chị Mai nói.

“Vâng.” Tôi nói.

Tôi nghĩ trong lòng, tôi nán lại một chút thì lấy số điện thoại của ông chủ Trác, nếu như anh ấy đồng ý một tháng tìm tôi một lần thì sau này tôi không phải đến đây làm nữa!

Nếu quan hệ của tôi và ông chủ Trác có thể duy trì đến lúc tốt nghiệp đại học, thì xin anh ấy một công việc, sau này chịu khó làm việc, đời này cũng sẽ không bước vào nơi này.

Trong lòng nghĩ như vậy, cả người đã cùng chị Mai đứng ngoài cửa.

“Khách ở bên trong, chị dẫn em vào, hay là em tự vào trong?” Chị Mai hỏi.

“Là người quen, em tự vào.” Tôi nói, lòng bàn tay đặt lên cửa mở ra.

Lọt vào tai là âm thanh ồn ào náo động, âm nhạc của sàn nhảy, tiếng cười, tiếng hô, tiếng chơi trò oẳn tù tì.

Trong phòng mở đèn lập lờ, ánh sáng đèn chiếu xuống, tôi thấy bóng người lắc lư, trừ trên ghế sofa ra dường như có một người đang ngồi, những người khác đều nhảy trên sàn.

Với ông chủ Trác mà tôi quen, anh không giống như là đứng trên sàn nhảy tham gia thác loạn.

Tôi nghi anh là người ngồi trên sofa, liền men theo sàn nhảy đi xuyên qua.

Nhưng, khi tôi bước lại gần, nhờ vào ánh đèn sáng tối lập lờ, cuối cùng tôi cũng nhìn rõ, trên sofa không phải là một người mà là hai người.

Một nam một nữ, người đàn ông ngồi trên sofa, người phụ nữ ngồi dạng trên đùi anh ta, hai người đang ôm đầu dùng sức hôn. Tuy quần áo bình thường, nhưng động tác ma sát đó, rõ ràng là chọc cho người ta ngứa ngáy.

Mắt tôi co mạnh lại, trong lòng không đau, người này không phải ông chủ Trác.

Ông chủ Trác sẽ không ở nơi như này, làm hành vi phóng dăng như vậy, nhớ hai lần gặp trước, anh căn bản không cho tôi kết hợp cùng anh ở đây, nói là không muốn giở trò xấu.

Trong lòng chợt có dự cảm bất thường.

Anh không ở đây!

Người chọn tôi hôm nay không phải anh!

Tôi quay người, chạy nhanh ra ngoài, nhưng, tôi vừa bước hai bước, một đôi tay ôm lấy tôi từ phía sau, một tay hung hãn ôm lấy ngực tôi.

“Em gái Như, anh đã đợi được em rồi!”

Giọng nói đùa giỡn, người đó lập tức cười lớn, điệu cười điên cuồng, mùi rượu phía sau bốc lên.

“Em cho rằng Trác Ngụy bao em, em liền chạy thoát? Phụ nữ anh thích trước giờ chưa từng chạy thoát.”

Tôi đã biết anh ta là ai.

Anh Trương!

Khách của ông chủ Trác lần trước, anh ta nói thích tôi, mà ông chủ Trác nói tôi là người của anh.

Lần đó, tôi may mắn thoát được, nhưng không ngờ rằng anh ta ở đây đợi tôi.

Tôi còn nhớ anh ta gọi hai người con gái, nhớ cơ bắp cuộn cuộn của anh ta, nhớ anh ta như dã thú nhìn tôi...

Trong nháy mắt, tay chân của tôi toàn bộ lạnh như băng.

Tôi sợ hôm nay tôi không thoát nổi.

Người đàn ông này, sẽ chơi nát tôi mất? Tôi nghĩ.

“Tắt cái đèn này đi.” Anh ta nói sang bên cạnh một câu, ôm tôi từ phía sau, vút mạnh xuống ghế sofa.

Ánh sáng lập lờ nhanh chóng tắt đi, trong phòng đổi thành ánh áng mờ dịu, nhạc DJ chuyển thành nhạc bình thường, sự ồn ào đỡ hơn nhiều.

Tôi nhanh chóng bò ra khỏi sofa, ngồi một cách quy củ, ánh mắt của anh ta lại nhìn chăm chăm vào váy tôi.

“Rất ngây thơ, màu trắng.”

Quần lót hôm nay tôi mặc là màu trắng, quần lót bông phổ thông nhất.

“Có phải rất bất ngờ, người tìm em hôm nay là tôi không?” Anh Trương đĩnh đạc ngồi bên cạnh tôi, trực tiếp lấy ly rượu tây đã pha chế trên bàn, cánh tay đặt bên cạnh.

Một tên thủ hạ lập tức bỏ một viên thuốc màu trắng vào trong tupper.

Anh ta lắc lắc cốc rượu, đợi sau khi viên thuốc trắng hòa tan, mới đưa cho tôi: “Lần trước cho em uống, em không uống.”

Tôi cau mày, muốn từ chối, sau đó liền nghe anh ta ghé sát tai tôi: “Nếu uống, tôi sẽ đến khách sạn rồi mới “làm” em, còn không uống, tôi sẽ “làm” em ở chỗ đông người này luôn.”

19. Chương 19: Bước Ngoặt (hạ)

Lựa chọn vẫn đề như vậy... Việc này căn bản là không có lựa chọn khác!

Tuy rằng tôi làm được, nhưng dù sao cũng không phải là động vật, không thể chịu đựng được sự đối xử như vậy trước mắt bao người được.

Mũi của tôi rất cay, nước mắt lập tức trào ra.

Tôi nhớ tới ông chủ Trác lần trước nói: “Em không thích hợp làm việc này; nếu như em gặp phải khách như tên Trương, em phải làm sao; lúc còn sớm chưa dần sâu vào thì sớm hãy thoát ra...”

Là lỗi của tôi, tôi nên nghe lời anh...

“Uống nhanh! Tôi không phải là thiện nam tín nữ, đừng cho rằng chảy mấy giọt nước mắt mà tôi mềm lòng!” Anh Trương ở bên cạnh thúc giục.

Tôi đương nhiên biết nước mắt tôi không có tác dụng gì, nhưng tôi vẫn cố chấp hỏi: “Đây là thuốc gì? Có nghiệm không?”

“Khổ cho em làm việc ở đây!” Nét mặt anh Trương chế nhạo: “Đến cái này là gì cũng không biết!”

“Tiểu Như, uống nhanh! Sẽ không có hại đâu.” Giọng nói lại vang lên lần nữa, tôi nghiêng đầu, thấy một cô gái gọi thân mật ngồi cạnh anh ta, không tính là quá quen, không phải đàn em của chị Mai, nhưng có biết nhau.

Tôi không tin, cái thứ này sao có thể không có hại chứ?!

Tồn tại ở chốn này, lại còn là đám người này, nói không phải là ma túy, tôi cũng không tin.

Tôi lúc đó đã thê, sau đêm nay, tôi sẽ không đến nơi này nữa, tôi tuy là không cần mặt mũi không có liêm sỉ, nhưng tôi sợ dính vào thứ gây nghiện này, một khi đã dính vào thì cả đời này đi tong, sau này trở thành nô lệ của ma túy.

“Đừng có dùng ánh mắt đó nhìn tôi!” Con gái gọi thân mật cười.

Ánh mắt cô ả có chút lay động, đây không phải loại rượu uống say bình thường, con gái ở chốn này kiếm sống, người nào chả có vài phần tửu lượng, trận này còn chưa bắt đầu bao lâu!

Thấy bộ dạng này, tám phần là rượu đã cho thêm thuốc.

Cô ta một tay kéo vai tôi, miệng ghé sát tai tôi: “Đây là thuốc kích dục, sáng mai sẽ hết, cũng để cô tối nay tận hưởng một chút. Hơn nữa...”

Cô ta cười ha hả, nhìn thoáng qua anh Trương phía bên phải tôi một cái, lại duyên dáng nói với tôi: “Cô tối nay không chạy thoát đâu, uống ly rượu này rồi cũng là để bảo vệ cô...”

Tôi không hiểu.

Cô ta tiếp tục nói: “Có lẽ cô không biết, anh Trương tới đây chơi, mỗi lần đều gọi hai cô gái qua đêm với anh ta. Một người căn bản không chịu được, phải hai người, mỗi lần phải dùng đủ... thuốc này, mới có thể khiến cô không đau khổ như vậy...”

Tôi đã hiểu đại khái, thuốc này một là hưng phấn, hai là kích dục.

Tôi nhớ ra lần trước hình như cũng là viên thuốc trắng này, ông chủ Trác thay tôi từ chối, anh Trương lúc đó nói với ông chủ Trác, nếu như tôi uống thuốc đó, thì khiến ông chủ Trác thoải mái ngất trời.

Tôi nghĩ uống thuốc này, đêm nay tôi sợ sẽ không biết liêm sỉ mà cầu xin thêm khát...

“Thế nào? Uống hay không uống?” Anh Trương cố ý đợi người bên cạnh giải thích xong, mới tiếp tục lắc ly rượu, lại uy hiếp: “Về khách sạn? Hay là ở đây?”

“Tôi uống.” Tôi cảm chén rượu uống từng ngụm nhỏ.

Rõ ràng vẫn là mùi rượu, tôi lại như uống thuốc đắng nhất trên thế giới.

“Như vậy mới ngoan.” Anh Trương xoa gáy tôi, cười lạnh một cái: “Coi như em thông minh, vừa nãy chưa chạy trốn, nếu không...”

Tôi không hỏi, người bên cạnh kia lại cười hỏi: “Anh Trương, nếu không thì gì?”

“Nếu không uống rượu, tối nay sẽ không chỉ mình tôi, còn muốn tất cả anh em của tôi ở đây hầu hạ cho tốt!” Anh ta cười lớn.

Tôi rùng mình một cái, toàn thân không khỏi run run.

Người đàn ông càng thêm hài lòng, ôm tôi vào lòng: “Biết sợ, phải ngoan, biết không?”

Tôi chờ dẫn gặt đầu.

20. Chương 20: Tôi Hát Bá Vương Em Hát Biệt Cơ

Một ly rượu, cho dù có uống chậm nữa, cuối cùng cũng tới lúc thấy đáy.

Một tay anh Trương ôm tôi, nhìn như ngồi rất tùy ý, ánh mắt lại dừng trên môi tôi, đe dọa nhìn tôi uống hết tới giọt cuối cùng.

“Rất ngoan! Tôi lại rất thích con gái ngoan ngoãn như em.” Anh ta vỗ vỗ vào mặt tôi: “Nào, chọn cho tôi một bài hát, “Bá Vương biệt Cơ”, tôi hát Bá Vương, em hát biệt Cơ.”

Tôi “Ừm” một tiếng, đứng dậy đi đến bục chọn bài.

Trong lòng tôi nghĩ, rốt cuộc có một chút văn hóa nào không vậy, cái gì biệt Cơ, rõ ràng là Ngu Cơ, ý là Bá Vương cáo biệt Ngu Cơ.

Rất nhanh đi đến bục chọn bài, nhanh chóng tìm được bài hát đó.

Bất giác tôi lại nhớ đến ông chủ Trác, cũng là đến tìm sự vui vẻ, sao lại khác biệt lớn thế này chứ?

Một người tùy tiện mở miệng thì là “Bụng có thơ ca khí chất tự thể hiện ra”, người còn lại đến cả người phụ nữ của Bá Vương là Ngu Cơ cũng không biết.

Tôi chọn bài hát ở chế độ ưu tiên, đợi sau khi hát xong bài đang hát, thì chính là “Bá Vương biệt Cơ”, hiển nhiên anh Trương là to nhất, để bài hát anh ta muốn lên trước cũng không đáng trách.

Tôi đứng ở chỗ bục chọn bài bần thần một lát, thấy bài hát phía trước đã đến hồi cuối, mới đi về phía sofa, ngồi cạnh anh Trương.

Tôi rất kinh ngạc, đám khiêu vũ thác loạn phía trước đã sớm kết thúc, người phụ nữ còn lại tiếp anh Trương đâu?

Anh ta không phải thường chọn hai người đàn bà sao?

Màn hình dần dần tối lại, lại sáng lên, lúc mọi người trong phòng thấy bốn chữ trên màn hình “Bá Vương biệt Cơ”, lập tức hô: “Là anh Trương! Là anh Trương!”

Lập tức, hai micro đã được cung kính đưa đến tay anh Trương, anh ta thuận tay lấy một cái đưa tôi.

“Tôi với ai hát Ngu Cơ?” Tôi hỏi.

“Một mình em.” Anh Trương liếc mắt nhìn tôi, dường như tôi đã hỏi một câu hỏi ngu ngốc vậy: “Em không phải đến bài này cũng không biết hát chứ?”

“Tôi biết.” Tôi nhỏ giọng đáp. Bài này là bài cũ, vài năm trước rất thịnh hành.

Anh ta “Ủm” một tiếng, kéo kéo lưng quần, đứng lên rung rung chân, lại đi đến trước bàn, ngẩng đầu ưỡn ngực hăng giọng.

Tôi không qua đó, tuy đứng lên, nhưng lại chỉ đứng trước sofa.

“Qua đây đi!” Anh ta cầm micro kêu, một tay chỉ chỉ bên cạnh anh ta: “Tôi là Bá Vương, em là biệt Cơ, em chừng nào thấy Bá Vương và biệt Cơ đứng hai chỗ vậy?”

Tôi không nói gì, anh ta to nhất, là khách, anh ta nói đều đúng.

Tôi cầm micro đi tới.

Bài hát này khúc nhạc dạo quá ngắn, ca từ đã bắt đầu, anh ta không vội hát mà lạnh mặt nhìn tôi, tiếp tục nói vào micro:

“Em tốt nhất đừng không biết điều! Tôi đến đây là tìm thú vui, em khóc cho ai nhìn! Cười cho ông đây coi!”

Giọng anh Trương có chút tức giận.

Một câu anh ta nói ra, vốn dĩ còn ồn ào hơn căn phòng yên tĩnh, tất cả mọi người nhìn tôi và anh ta, không ai dám khuyên.

Tôi cũng sợ tội độ, vội vàng cười một cái.

“Không biết cười thì đừng cười!” Anh Trương hét lên, anh ta như hung thần chỉ vào tôi: “Em chết rồi hay cha em chết rồi? Một con gái gọi bản mình, làm như tôi ép người lương thiện thành kỹ nữ vậy!”

Tôi không dám tiếp tục đi lên trước, chỉ đứng tại chỗ, thật tình mong anh ta bảo tôi rút.

“Em còn đứng đây làm gì? Còn không mau cút qua đây cho tôi!” Anh ta hét.

Nước mắt tôi rơi xuống, anh ta chợt xoay người, lại hướng về bụi chọn bài hét lên: “Mở lại bài này cho ông!”

Một đàn em cách bụi chọn bài gần nhất chạy tới, ngón tay bấm mấy cái, tôi cũng đến cạnh anh ta.

Một tay anh ta kéo tôi vào lòng rồi bắt đầu hát rống lên.

“Ta đứng ở trong gió mạnh...”

21. Chương 21: Mày Muốn Đối Đầu Với Đồn Công An Sao

Thời gian của một ca khúc không dài, ngay khi hát bài hát này, tôi đã cảm nhận được tác dụng của thuốc.

Tôi nhìn tất cả mọi thứ xung quanh, dường như đều được ngăn cách bởi một lớp pha lê trong suốt, giống như là xem một bộ phim vậy.

Những người đưa tay ra là có thể chạm đến, những chuyện đưa tay ra là có thể đụng vào, dần dần trở nên không chân thực.

Những tình cảm đau thương kia, thậm chí cái gọi là cuộc đời, cũng dần dần trở nên không quan trọng nữa.

Vì vậy, tôi cười.

Như vậy tôi cần phải quan tâm làm gì nữa? Hôm nay có rượu hôm nay say không phải tốt hơn sao?

Còn có người đàn ông hung tợn độc ác bên cạnh, tôi nhìn hắn, cảm giác cũng không đến mức ghét cay ghét đắng nữa, không phải chỉ là cùng với hắn một đêm thôi sao? Có phải chuyện gì lớn đâu?

Tôi dựa vào trong ngực anh Trương, nhẹ nhàng trầm giọng hát theo lời bài hát: “Trần gian có trăm ngàn giai nhân, ta chỉ thích duy nhất một người là nàng...”

Tôi nhớ tới Bá Vương Ngu Cơ, tự nhiên nhớ tới câu hát kia: “Ngu Cơ, Ngu Cơ, làm sao đây....”

Có lẽ là cảm nhận được sự mềm mại của tôi, cánh tay anh Trương vòng sau lưng tôi càng thêm không thành thật, trực tiếp luồn từ vạt áo thun vào trong, nắn bóp da thịt tôi.

Tôi vẫn cười như cũ.

Đây chính là cái tôi đem đi bán, cũng chính là mặt hàng bày ở đây, cho tới bây giờ chỉ có khách đến chọn hàng, không có đạo lý hàng chọn khách, tôi có lập trường gì để không cam lòng đây?

Quả nhiên là bị sự dụ dỗ nhất thời của ông chủ Trác làm hư rồi sao?

Ông chủ Trác...

Thở dài, đối với ông chủ Trác, tôi cũng chỉ là một mặt hàng, không có gì khác biệt.

Mọi người nhìn xem, tinh thần tôi lúc này không có gì không tỉnh táo cả, rất nhiều chuyện dường như vừa nghĩ đến đã lập tức thông suốt.

Làm gái gọi, phải làm hết trách nhiệm của gái gọi, vì vậy, tôi chủ động đưa tay vòng lại trên lưng anh Trương.

Hát xong một bài, tôi cùng hắn ôm ôm ấp ấp trở lại ghế sofa.

Vừa đặt mông xuống, thân thể tôi đã bị hắn ta đè lên, lưng dựa vào ghế sofa, miệng hắn dán vào miệng tôi, thân thể che trước người tôi.

Tôi theo bản năng muốn đẩy hắn ra, nhưng nhìn mọi thứ xung quanh, rõ ràng như vậy, lại mơ hồ như vậy, ngăn cách bởi một tấm kính pha lê, dường như là hai thế giới khác hoàn toàn.

Thấy thì sao? Không thấy thì sao? Ở chỗ này thì sao? Đi khách sạn thì sao?

Lúc này, tôi cảm thấy, người đàn ông này đối xử với tôi như nào, cũng không có gì quan trọng nữa.

Hai cánh tay hắn chộp vào trên ngực tôi, lực rất mạnh, tôi cảm thấy rất đau, rất muốn hét lên, nhưng trong miệng tôi là đầu lưỡi hắn, từng tiếng kêu đau nhức phát ra lại không vang lên rõ ràng.

Cùng lúc đó, bụng dưới tôi bị một thứ rất cứng đâm vào, tôi rất khó chịu.

Tôi nghe thấy tiếng nhạc xung quanh, tiếng mọi người trò chuyện, tôi nhìn thấy những gương mặt gần trong gang tấc, những khuôn mặt mỉm cười kia như rất gần, lại như rất xa...

“Tạch!”

Âm thanh bật đèn tôi không nghe thấy, nhưng ánh sáng chiếu thẳng vào mắt, rất đau.

Tôi vô thức đưa tay lên cản lại ánh sáng, lập tức cảm thấy cổ tay đau nhói, có người nắm lấy tay tôi, lôi tôi từ dưới thân thể anh Trương ra ngoài.

“Mẹ kiếp! Đứa nào vậy?” Anh Trương lập tức quỳ gối trên ghế sofa.

Hắn mạnh mẽ gào thét, đám đàn ông trong phòng chậm rãi tới gần, quây lại thành một vòng tròn.

“Tao con mẹ mày là cha nó!” Âm thanh một người đàn ông xa lạ vang lên, cũng hét lớn.

Cha tôi?

Tôi giật mình, không phải cha tôi lúc này vẫn ở quê sao? Tới lúc nào vậy? Còn chạy tới chỗ này để bắt tôi?

Mạnh mẽ mở mắt ra nhìn, sao cha tôi lại như thế này? Người đàn ông này, so với cha tôi cao hơn, khuôn mặt cũng khác.

Mặt chữ điền, trên mặt đều toát ra sự uy nghiêm, tôi không hề quen biết người này.

Tôi đang định mở miệng hỏi hắn là ai thì một cái tát mạnh mẽ đã giáng vào mặt tôi.

“Bốp!” một tiếng, nửa người tôi chấn động, từ tai đến miệng, cả một mảng lớn đều nóng rát đau nhức.

“Mẹ kiếp! Làm cái gì không làm, lại đi làm gái gọi! Xem cha mày trở về có giết mày không!” Người kia lại hét lớn, sau đó dùng sức, kéo tôi từ ghế sofa ra.

Xem ra, sức lực của người này, không hề yếu hơn anh Trương.

“Cô gái này mày không mang đi được đâu!” Anh Trương cười lạnh.

“Mày muốn đối đầu với đồn công an sao?” Người tự xưng là cha tôi cũng cười lạnh đáp trả.

22. Chương 22: Có Người Đang Chờ Em

Đồn công an...

Câu nói này đã thành công kích động đám người anh Trương.

Trắng và đen, chuột và mèo, cho dù ở đây không ít người chơi thuốc, nhưng đối với ba chữ “đồn công an” vẫn rất miễn cảm, sợ hãi vô cùng.

Một đám người vốn dĩ đang vây quanh cũng không nhin được mà lùi về sau nửa bước.

Tôi nhìn người đàn ông xa lạ này, cũng không dám nói lời nào.

Nực cười, làm nghề này của chúng tôi, người nào không sợ cảnh sát chứ? Về phần vì sao hắn muốn giả mạo cha tôi, tôi cũng không biết.

Đúng lúc này, một người nhanh chóng hành động, từ sau lưng người đàn ông xa lạ đi đến bên cạnh anh Trương, nhỏ giọng nói gì đó.

Là chị Mai.

Tôi không nghe được cụ thể chị nói những gì, chỉ thấy ánh mắt anh Trương quét qua mặt tôi, lại nhìn người đàn ông xa lạ, tuy có chút không cam lòng nhưng cuối cùng vẫn phải thả người.

Người đàn ông kia kéo một cái, lôi mạnh tôi ra bên ngoài.

Âm nhạc trong phòng đã tắt từ bao giờ, tôi nghe thấy anh Trương hét lên với chị Mai: “Sao mày lại tìm con gái của cớm đến đây vậy?”

“Ai biết được?” Chị Mai phản nản: “Chẳng phải em cũng bị lừa sao? Lúc em bị tìm đến, ba hồn cũng bị dọa bay mất hai hồn đó... Anh Trương, anh bớt giận đi, để em gọi cho anh hai em gái khác nhé, đảm bảo chất lượng tốt...”

Sau đó, bọn họ nói cái gì, tôi không nghe thấy nữa, cửa phòng đã đóng lại.

Tay của người đàn ông này có khí lực rất lớn, mạnh mẽ nắm chặt lấy cổ tay tôi, kéo tôi đi thẳng về phía trước.

Xung quanh tôi là âm nhạc mơ hồ, hình ảnh lướt qua hai bên.

Bước chân hắn kiên định mà bình tĩnh, sống lưng thẳng tắp, đúng là không phải người bình thường.

“Anh là ai?” Tôi lên tiếng hỏi.

“Đi lấy túi của em đi!” Hấn mở phòng của chị Mai ra, ánh mắt rơi vào chiếc balo của tôi đặt trên ghế sofa, sau đó buông tay tôi ra, một tay đẩy tôi đi lên.

“Sao em phải đi theo anh chứ? Sao em biết được anh là người tốt hay xấu?” Tuy nói tất cả đều mơ hồ, tựa như một giấc mơ, nhưng tôi vẫn hỏi rõ vấn đề.

“Trương Lập là người tốt hay xấu?” Hấn đứng ở cửa ra vào, thẳng tắp như một cây tùng.

“Trương Lập là ai?” Tôi hỏi.

“Người vừa đề trên người em đó!” Hấn nói.

“Tất nhiên hấn ta không phải người tốt rồi.” Tôi lẩm bẩm, người kia rõ ràng là dân giang hồ, có thể là người tốt sao?

“Thì ra em cũng biết!” Hấn cười lạnh một tiếng, sau đó thúc giục: “Nhanh lên, bên ngoài có người đang chờ em!”

“Là ai?” Tôi đeo balo lên vai, người phụ nữ giống như tôi, ra ngoài cùng ai cũng không có gì khác nhau, chỉ khác là có thể lấy được tiền hay không mà thôi.

“Chú Trác của em đó!” Hấn nói.

Chú Trác? Tôi có chút khó tin.

Ở thành phố này, người tôi qua lại thân cận nhất mà có họ Trác chỉ có ông chủ Trác mà thôi, anh sẽ đến cứu tôi sao? Anh sẽ đến sao?

Nhìn bộ dạng của tôi, người kia lại nhíu mày, thúc giục một tiếng: “Nhanh lên!”

Tôi đi theo sau lưng hấn, ngoan ngoãn đeo balo, đi về bãi đỗ xe.

Đi ra khỏi phòng, bước vào bãi đỗ xe ngoài trời, gió đêm thổi vào người, cảnh tượng xung quanh vẫn mơ hồ, giống như đang nằm mơ vậy.

Trong đêm nay, tôi chỉ uống một chén rượu, không hề say, cảm giác giống như nằm mơ này chính là do viên thuốc kia.

Vài phút đồng hồ sau, tôi thật sự giống như nằm mơ, nhìn thấy ông chủ Trác.

Tôi không nhào tới, vẫn ngoan ngoãn đi theo sau lưng người đàn ông xa lạ kia.

“Lão Trác, tôi mang người đến cho anh rồi đây!” Người đàn ông xa lạ nói.

“Cảm ơn!” Ông chủ Trác vỗ vỗ vào tay người đàn ông kia, ánh mắt lại chuyển hướng về phía tôi, nhíu mày: “Chuyện gì xảy ra vậy? Không biết gọi người tới sao?”

“Chú Trác.” Tôi nhỏ giọng nói.

Thuốc kia có lẽ có tác dụng kích thích thần kinh, cũng có lẽ sẽ kích thích hoóc môn nào đó trong cơ thể người, có thể không ảnh hưởng đến trí tuệ, nhưng đến giờ phút này, cho dù tôi ngu ngốc thì cũng có thể đoán được ông chủ Trác đã mời người tới cứu tôi.

Bởi vì đối phương là anh Trương nên anh không tiện ra mặt.

Thấy tôi phối hợp, ông chủ Trác hơi gật đầu, thở dài một hơi, bộ dạng hận rèn sắt không thành thép.

“Còn không mau qua đây?” Người đàn ông xa lạ né người sang một bên, ngữ khí ra lệnh, vô cùng nghiêm túc: “Vẫn còn lưu luyến chỗ này sao?”

Tôi vội vàng lắc đầu, cúi đầu thật thấp, đi đến bên cạnh ông chủ Trác.

“Nhìn ánh mắt cô bé thì có lẽ là đã cần thuốc rồi, anh mang cô ấy đi rửa ruột trước đi.” Người đàn ông xa lạ tốt bụng nhắc nhở.

Ông chủ Trác gật đầu.

Người đàn ông xa lạ mở cửa một chiếc ô tô nhỏ đỗ bên cạnh, trước khi ngồi vào xe, còn cảm thán một câu: “Con gái người bạn này của anh, về sau anh nên quản nhiều một chút, chỗ này, sau này không thể tới!”

23. Chương 23: Giúp Em Giải Độc Đi

Sau khi người đàn ông xa lạ rời đi, ông chủ Trác liếc về phía tôi, ra hiệu cho tôi lên xe, nhanh chóng ngồi vào ghế lái.

Anh thuận thực lái chiếc Land Rover ra khỏi bãi đỗ xe.

“Cảm ơn anh đã cứu em...” Tôi khẽ nói.

Ông chủ Trác chỉ “Ừm!” một tiếng, chuyên tâm lái xe, không nhìn tôi.

Tôi nhìn anh, nhìn sườn mặt anh tuấn của anh.

“Người vừa này... hình như rất lợi hại?” Hàng trăm câu nói chất chứa trong lòng, lúc này lại không có gì để nói.

Anh lại “Ừm!” một tiếng, không nói tiếp.

Tôi cũng không biết nên nói gì nữa, rời ánh mắt đi, nhìn về phía bên ngoài cửa sổ.

Thành phố về đêm, nhiều đèn xe, nhiều đèn đường, nhiều màu sắc, lại có rất nhiều nhà thấp đèn, thành phố giống như một đại dương sáng lấp lánh.

Đẹp như vậy, lại không chân thực...

Tôi cảm thấy đầu óc tôi vẫn rất chậm chạp, nhìn tất cả mọi thứ, dường như đều chậm mất nửa nhịp.

“Anh ta đúng là công an.” “Thật sự muốn mang em đi rửa ruột sao?”

Tôi và ông chủ Trác đồng thời mở miệng.

Tôi giật mình, vậy mà anh lại tìm công an thật sự tới cứu tôi, chẳng trách lại có khí thế như vậy.

“Giả vờ nhận cháu làm con gái của anh ta, nhất định rất khó khăn.” Tôi nói.

“Anh ta có một đứa con gái, cũng tầm tuổi em.” Đây là câu trả lời của anh, anh dừng xe lại: “Quay nửa mặt bên kia qua đây, tôi xem một chút.”

Lúc này tôi mới nhớ tới, má phải bị người công an kia kích động tát một cái, nóng rát.

Chỉ là, dưới tác dụng của chén rượu kia, dường như cũng không khó chịu lắm, thậm chí không đáng kể...

Tôi nghiêng người, quay sang cho anh xem.

Tôi nhìn thấy ánh mắt của anh đảo qua trên mặt tôi, rất nhanh đã thu hồi lại.

“Không đau!” Không đợi anh lên tiếng, tôi đã chủ động báo cáo.

Anh im lặng một lúc: “Ai đánh?”

“Bạn của anh đó!” Tôi nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Anh ta giả làm cha em, trong tình huống đó, đánh em một cái cũng là bình thường.”

Anh không tiếp tục đề tài này nữa, chỉ hỏi: “Có biết là chơi loại thuốc gì không?”

Đề tài này chuyển hướng quá nhanh, tôi nghĩ xong mới trả lời: “Không biết, chắc là cùng loại giống lần trước anh thay em cắn lại.”

Lần trước, ông chủ Trác thay tôi uống chén rượu kia, Trương Lập đã nói đáng tiếc, uống xong chén rượu kia, ông chủ Trác suýt thì lật cả trời lên... Lần này, chị em trong phòng nói cho tôi biết, ở cùng với anh Trương thì chén rượu đó tương đương với việc bảo vệ tôi.

“Vậy thì không cần rửa ruột, ngủ một giấc thật ngon, sáng mai sẽ tốt thôi.” Ông chủ Trác nói: “Nếu em không yên tâm, chờ lát nữa về đến nhà, uống nhiều nước một chút, nôn hết chén rượu kia ra, có thể nôn bao nhiêu thì nôn bấy nhiêu.”

Lời này nghe rất kì quái!

Một khách quen của hộp đêm, dự định đưa một gái gọi của hộp đêm về nhà?

“Không cần em tiếp anh sao?” Tôi hỏi.

“Không phải lần nào cũng cần làm chuyện đó đâu!” Anh nhìn thẳng về phía trước, vẻ mặt lạnh nhạt.

“Anh thích em à?” Tôi hỏi lại.

Anh nghiêng đầu, liếc nhìn tôi một cái, dường như tôi hỏi ra một vấn đề rất khó tin.

“Hình như chỉ có thích một người, mới có thể nhẫn nhịn chịu đựng mà...” Tôi ử rử đáp. Tôi chưa từng yêu đương, nhưng trên tivi đều diễn như thế.

“Em nghĩ nhiều rồi.” Anh nhẹ giọng thở dài, không nói thêm gì nữa, thuận tay mở nhạc trên xe lên.

Là một bản piano thư giãn.

Tôi nhớ lại lúc Trương Lập hát “Bá Vương biệt Cơ”, có lẽ ở trên xe Trương Lập cũng sẽ là loại nhạc như “Bá Vương biệt Cơ”...

Hai người đều không nói chuyện, không gian tiếp tục trầm lặng, chỉ có khúc nhạc chậm rãi vang lên.

Một lúc sau, có lẽ là số lần tôi nhìn anh quá nhiều, sự mập mờ trong xe càng tăng lên...

“Chú Trác.” Tôi lên tiếng.

“Hả?”

“Em trúng độc...” Tôi nhỏ giọng, chờ mong nhìn anh.

“Phì!” Anh không nhịn được cười, trong lòng anh, loại thuốc này và độc có chênh lệch rất lớn!

“Anh giúp em giải độc đi!” Tôi cầu khẩn.

24. Chương 24: Ăn Vụng Có Mùi Vị Như Thế Nào

Ông chủ Trác đúng là người tốt, thấy tôi cầu xin anh, anh cũng không từ chối, mang tôi đến một khách sạn, sau đó tự mình giúp tôi “giải độc”.

Thuốc tôi uống lúc trước có hiệu lực rất mạnh, chỉ cần cảm nhận được hormone của cơ thể đàn ông là sẽ có phản ứng, vì vậy đã quán lấy ông chủ Trác cả một buổi tối.

Đến sáng hôm sau mới yên tĩnh lại.

Ngay sau đó, tôi bắt đầu ngủ mê man, trong lúc mơ hồ, tôi nghe thấy ông chủ Trác gọi điện thoại, nói chuyện công việc, âm thanh vô cùng mệt mỏi.

Sau đó, anh cũng ngủ, tôi cảm giác được anh ôm tôi.

Tĩnh lại lần nữa đã là xế chiều ngày hôm đó, tôi từ ngực anh chui ra, đặt hai tay trên gối đầu, nửa gương mặt gối lên trên mu bàn tay, nghiêng đầu nhìn anh.

Cảm giác có tấm kính pha lê ngăn cách tôi qua đã biến mất, não cũng không còn chậm nửa nhịp nữa.

Tôi nhớ rất nhiều chuyện ngày hôm qua, trên mặt cũng nóng lên, những chuyện xấu hổ, những động tác xấu hổ như thế mà tôi lại làm được. Tôi gọi từng tiếng “chú Trác”, anh cũng khác hoàn toàn lúc trước, vô cùng hung ác, không dịu dàng một chút nào.

Nhìn anh, tôi lại bắt đầu chìm đắm...

Rèm cửa khép kín, một lớp vải mỏng, một lớp sa tanh, có chút ánh sáng ngoài trời chiếu vào, hòa cùng ánh đèn trong phòng, đủ để tôi thấy rõ hình dáng của anh.

Lúc anh mơ ngủ thật đẹp trai! Mắt hơi nhắm lại, mày kiếm, mũi cao, bờ môi mỏng, gương mặt hơi gầy, rất đẹp!

Lúc còn trẻ chắc chắn anh rất đẹp trai, đương nhiên, hiện giờ cũng không kém.

Trên người anh không mặc quần áo, từ nách trở xuống chỉ đắp một tấm chăn mỏng, tôi nhớ tới thân thể hoàn mỹ của anh, hình dáng cơ bắp của anh...

Thật tốt. Tôi vừa nghĩ đến, liền không nhịn được cười.

Vụng trộm tiến gần về phía anh, nhẹ hôn lên trán anh.

“Ăn ngon không?”

Âm thanh bất ngờ vang lên, tôi giật mình, lập tức thấy người bên cạnh mở to mắt, tràn đầy hứng thú nhìn tôi.

Tôi vẫn đang kinh hãi, lại nghe anh nói tiếp, âm thanh lười biếng: “Chú Trác đang hỏi em đó, mùi vị ăn vụng có ngon không?”

Xưng hô “chú Trác” này, đêm qua tôi cũng gọi như thế, khi ở bãi đỗ xe gọi là “chú Trác” thì anh đã liên tục gọi như thế này, cảnh tượng mê loạn đêm qua lại lần nữa ủa về trong đầu tôi.

“Em đâu có ăn vụng.” Tôi nói, trên mặt đỏ bừng, giọng nói thấp xuống: “Ăn vụng thì không phải ăn ở chỗ này...”

Anh cười, âm thanh vui vẻ, kéo eo tôi qua, ôm tôi vào trong ngực, hôn lên trán tôi: “Đúng là một cô bé dâm đang!”

“Chẳng phải anh thích em lắm sao?” Nếu không thì đêm qua anh cũng không ý loạn tình mê như thế...

“Ồ, đã học được thói mồm mép rồi.” Nói xong, anh vén chăn lên, thân thể trần truồng đi về phía phòng tắm.

Dáng người cao to, vai rộng eo hẹp, trên thân không có một chút mỡ thừa nào.

Kỳ thật, ở tuổi này của anh, không nói chuyện khác, chỉ riêng việc có thể duy trì dáng người như này đã là một loại thành công rồi.

Tôi nghe thấy âm thanh bọt nước, trong nháy mắt, tôi có xúc động muốn xông vào tắm chung cùng anh.

Cuối cùng tôi vẫn không hành động, đợi anh lau đầu bước ra thì tôi mới xuống giường.

Vừa xuống giường, tôi mới phát hiện cả người không ổn: Từ ngực, miệng đi xuống, trên người có rất nhiều dấu hôn, ở giữa hai chân vừa đau vừa nhức, không cần nghĩ cũng biết là chuyện gì xảy ra.

Cầm thú!

Tôi mắng trong lòng, lại cảm thấy giống như đang mắng chính mình, dù sao, hôm qua cũng là tôi tìm anh, sau đó cũng là tôi chủ động...

Chỉ là, cho dù anh ăn tôi, cũng đừng ăn sạch sẽ như vậy chứ...

Tôi nhìn về ông chủ Trác ngồi trên giường, chỉ thấy anh đang nhìn tôi, ánh mắt lưu luyến trần trụi nhìn về phía cổ và xương quai xanh của tôi, ý tứ sâu xa.

Đó là vị trí mà tôi cúi đầu cũng nhìn không thấy, tôi vội vàng chạy vào phòng tắm, nhìn vào trong gương.

25. Chương 25: Đều Là Tự Tìm

Tóc tai bù xù đương nhiên không cần phải nói, ánh mắt tôi nhìn đến đầu tiên chính là cổ mình.

Chỉ liếc một chút, tôi cảm thấy trong đầu vang lên một tiếng nổ, chuyện này...

Đây là lúc nào chứ? Tôi ra ngoài gặp người khác thế nào đây?

Sao lại hôn vào chỗ này chứ? Chỗ này rất dễ thấy dấu hôn mà!

Nhanh chóng cởi khăn tắm ra, khi ánh mắt nhìn vào thân thể trắng nõn trong gương thì cả người tôi đều chỉ chút dấu hôn, đêm qua, chúng tôi đã chiến đấu kịch liệt đến mức độ nào vậy?

Người đàn ông kia ngược đãi tôi sao?

Sao lại biến thân thể tôi thành dạng này? Xanh xanh tím tím, có chỗ là dấu hôn, có chỗ là dấu tay...

Bởi vì da tôi vô cùng trắng nên những dấu vết này rất dễ thấy.

Tôi đưa tay sờ lên những chỗ đó, có chỗ không khó chịu chút nào, có chỗ lại đau nhức, đã qua một đêm mà bây giờ vẫn đau nhức, có thể thấy lúc đó...

Đều là tự tìm! Tôi tự an ủi mình.

Dù sao cũng hơn là ở bên cạnh Trương Lập, nếu đêm qua là Trương Lập thì tôi sợ lúc này tôi đã bị lột một tầng da rồi. Tôi tự an ủi.

Khi tắm rửa, những chỗ đau nhức kia bị cọ vào có chút xót, tôi cẩn thận kiểm tra chỗ bị thương nghiêm trọng nhất, quả nhiên là sưng lên rồi.

Cũng may mới chỉ là sưng! Tôi lại tự an ủi mình. Nếu tối qua cùng với Trương Lập thì nói không chừng đã sớm chảy máu, tên kia một buổi tối còn làm chuyện đó với hai người phụ nữ, hai người phụ nữ đó còn không chịu nổi một người đàn ông!

Không! Đó là dã thú, không phải người!

Cũng may, ông chủ Trác của tôi là người!

Nghĩ đến Trương Lập, tôi đột nhiên nhớ tới cái tát kia, tôi đi đến tấm gương lớn bên cạnh bồn tắm, nhìn kỹ khuôn mặt một chút, chỗ bị tát cũng không lớn lắm, dùng kem che khuyết điểm sẽ che được.

Chỉ là, tôi lại phát hiện một chỗ có vấn đề: Đây rõ ràng là bị chà đạp, đôi môi sưng vù như thế này mới khiến tôi không thể ra ngoài nhìn mặt người khác!

Khẽ thở dài một hơi, nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ, sau đó đi ra ngoài.

Căn phòng vốn tối tăm bây giờ đã trở nên sáng sủa, rèm che bị kéo hết lớp vải ra, chỉ còn lại một tầng sa

tanh trắng mỏng manh.

Ga giường và chăn cũng được sắp xếp gọn gàng, thay đổi sạch sẽ, thùng rác đầu giường cũng đã được dọn đi, mùi vị tanh nồng của tình tròng kia đã không còn nữa.

Hiển nhiên, ngay khi tôi đi tắm thì ông chủ Trác đã gọi người tới thu dọn căn phòng.

Anh mặc áo choàng tắm màu trắng, ngồi ở ghế sofa chỗ cửa sổ, trên tay kẹp một điếu thuốc, khói thuốc lượn lơ.

Bởi vì bị khuất bóng nên khuôn mặt anh có chút không chân thực.

Tôi vẫn chỉ quần một tấm khăn tắm, với hình tượng này thì hình như lại muốn tiếp tục quyến rũ anh vậy.

Tôi nghĩ một lúc, cầm lấy quần áo hôm qua, đi vào phòng tắm lần nữa, lúc đi ra tôi đã thay xong áo thun và váy bò.

Hành động của tôi cũng không ngoài dự tính của anh, anh gọi tôi đi qua.

“Có đau không?” Anh dùng cái tay không cầm thuốc thò vào trong quần lót của tôi, cách một lớp quần, hơi xoa bóp, động tác rất nhẹ.

“Hơi đau một chút!” Tôi khẽ nhíu mày.

Anh kéo quần tôi xuống: “Đau thì đừng mặc quần nữa, chờ lát nữa tôi gọi người mang váy dài tới cho em.”

“Em phải đi rồi!” Tôi nói. Theo lý thuyết thì từ đêm qua đến giờ, tôi nên rời đi.

“Anh vừa gọi món rồi, suất của hai người, chờ lát nữa sẽ đưa tới, cùng ăn đi.” Anh nói.

Đó không phải ngữ khí trưng cầu ý kiến, quần của tôi cũng đã bị anh tụt xuống đầu gối, tôi lập tức cởi quần ra.

Chỗ đó bị sưng, ma sát vào quần cũng không thoải mái.

“Chú Trác, đêm qua sao anh biết em cần trợ giúp?” Tôi hỏi.

Anh khẽ nhắm mắt lại, xưng hô này bắt đầu từ lúc người công an kia đưa tôi cho anh, vì muốn che giấu tai

mắt người khác, anh không sửa lại, chỉ nói: “Không phải em liên tục cầu xin tôi muốn em sao?”

“Em hỏi là khi em bị anh Trương ép cơ mà...” Tôi giải thích. Tình huống ngày hôm qua, không phải là trùng hợp, rõ ràng là anh cố ý đến cứu tôi.

“Có người báo tin cho tôi.” Anh thuận tay cầm điện thoại di động từ bàn trà lên, ấn mấy lần, đưa cho tôi.

26. Chương 26: Xin Số Điện Thoại

Lúc đó thì điện thoại thông minh không phổ biến như bây giờ, điện thoại cảm ứng thời đó cũng khác xa lúc này, căn bản đều phải dùng cả cảm ứng và bàn phím cơ.

Trên màn hình là một tấm ảnh được gửi bằng hình thức tin nhắn đa phương tiện.

Góc chụp của bức ảnh này rất thấp, hiển nhiên đây là ảnh chụp trộm.

Ánh sáng trong phòng rất tối, chất lượng hình ảnh cũng kém, trong ảnh là tôi và anh Trương, lúc đó anh ta đang ép tôi uống rượu, xung quanh cũng có rất nhiều người.

“Một trong những tên đàn em của hần là nội gián của anh sao?” Tôi hỏi lại mà không thêm nghĩ ngợi, sau đó trả điện thoại lại cho đối phương.

“Nội gián?” Anh đột nhiên bật cười: “Em cho rằng chúng ta đang quay “Vô gian đạo” sao?”

Tôi không nói lời nào vì chính tôi cũng cảm giác bản thân mình rất ngây thơ.

“Một tên đàn em của hần có quen biết với anh, khi thấy đối phương là em thì cậu ta liền nhắn tin cho anh biết.” Anh nói.

Tôi vì thế mà vui vẻ: “Nói như vậy thì trong mắt người khác, em là người được anh bảo vệ sao?”

Anh hút một hơi thuốc lá, gạt đầu cười nói: “Có thể xem là như thế.”

Trong lúc chúng tôi nói chuyện thì khách sạn đã đưa đồ ăn đến, thức ăn cũng khá đơn giản, có ba món mặn, một món canh và một bát cơm lớn.

Tôi ngồi trên chiếc ghế sofa ở phía đối diện của anh, anh xới một bát cơm cho tôi, sau đó lại xới một bát

cho mình.

“Nghe nói là lúc đầu em cũng không ở đó, mà phải đến gần cuối mới có mặt.” Anh tùy ý hỏi.

“Đúng vậy.” Tôi và một miếng cơm, sau đó mới nhỏ giọng nói: “Chị Mai nói có người tìm em, còn em lại tưởng đó là anh, đến lúc vào đó thì mới biết được đó là hắn. Em cũng muốn chạy nhưng không kịp nữa rồi. Hắn bắt em uống hết cốc rượu có thuốc kia, hắn còn nói nếu em không uống thì hắn sẽ làm em ở trước mặt mọi người.”

Vừa nói đến đây là tôi lại thấy tủi thân, nước mắt cũng không ngừng chảy xuống.

Anh cũng không nói gì mà chỉ đưa một chiếc khăn giấy cho tôi.

Tôi im lặng lau khô nước mắt, sau đó lại tiếp tục lừa cơm, nhưng chỉ lừa mỗi cơm không mà thôi.

Anh thở dài một hơi sau đó gấp một miếng thịt đặt vào trong bát của tôi, lúc đó thì nước mắt của tôi lại bắt đầu ngập tràn khóe mi.

Tôi hít một hơi thật sâu, cố gắng không để cho nước mắt chảy xuống.

Bát cơm đó, cũng có thêm thức ăn mà anh gấp cho tôi.

Bây giờ nghĩ lại thì tôi cảm thấy bản thân mình lúc đó đúng là chảnh mà.

Tôi cảm thấy tủi thân, nhưng mà tôi có quyền gì mà tủi thân chứ, anh là gì của tôi, và dựa vào cái gì mà phải bảo vệ tôi? Tôi có tư cách gì mà cảm thấy tủi thân ở trước mặt anh. Tôi chỉ là một con gái gọi, chỉ là một người phụ nữ một bên nhận tiền một bên dùng thân thể của mình để mua vui cho người khác mà thôi.

Sau khi ăn hết bát cơm thì tôi cũng khỏe lên đôi chút, cảm xúc cũng trở nên ổn định hơn.

Tôi đặt bát đĩa xuống, sau khi ngẩng đầu lên thì mới thấy anh không ăn gì mà chỉ chăm chăm gấp thức ăn cho tôi.

“Anh mau ăn đi!” Tôi cuống lên, và càng nhiều hơn là cảm thấy xấu hổ.

“Không có việc gì.” Anh trái lại còn rất bình tĩnh, cầm lấy bát lên, động tác rất ưu nhã.

“Đúng rồi, ông chủ Trác, đợt trước anh có đi tìm em sao?” Tôi hỏi.

“Tại sao em lại hỏi như vậy?” Anh ngẩng đầu, liếc mắt nhìn tôi.

“Em nghe chị Mai nói có người tìm em mấy lần, nên em nghĩ là anh.” Sau khi nói xong thì tôi mới cảm thấy nói kiểu này không được tốt cho lắm, chuyện của anh Trương tôi cũng nói rằng nghĩ là anh, bây giờ nói có người tìm thì tôi cũng tưởng đó là anh, tôi rất sợ anh cho rằng đó là mảnh khốe nít kéo đàn ông của phụ nữ.

“Không có.” Ánh mắt và giọng nói của anh không hề thay đổi: “Sau lần gặp gỡ lúc trước thì tôi cũng không đi tìm em nữa.”

Tôi “ồ” lên một tiếng, cảm thấy thất vọng đến mức không nói nên lời.

Anh liếc mắt nhìn tôi, sau đó giải thích: “Tôi không đi tìm em là bởi vì lúc này em hẳn nên ở trong trường học.”

Cái gì gọi là hẳn nên ở trong trường? Tôi nghi ngờ nhìn về phía anh.

“Không phải là dạo gần đây em có một bài thi tiếng anh sao? Là CET4 và CET6.” Anh nói: “Anh nhớ là nếu như em không qua được CET4 thì sẽ ảnh hưởng đến việc lấy bằng.”

“Sao anh lại biết?”

“Anh có đứa con trai, tuổi cũng xem xem tuổi của em, nó đang chuẩn bị để thi CET6.”

“CET6, thật là lợi hại! Em chỉ cần thi qua CET4...”

Tôi với anh nói chuyện một lúc, phải đợi đến lúc anh sắp ăn xong rồi thì tôi mới dám hỏi: “Anh Trác, anh có thể cho em số điện thoại của anh được không?”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chong-ho-vo-tam>